

สิ่งที่ไม่คาดคิด
เหตุการณ์สุดท้าย
เงาในกอง
มืด
๒

晏白白 (เอ๋อเน่โถ่โถ่) เขียน

ฉินฉิน แปล

六零, 魅越 วาด

พิมพ์ครั้งที่ ๑

สู้จนเลือดหยดสุดท้าย เป้าหมายฉันต้องได้เด

2

惊！说好的选秀综艺竟然

เยี่ยนไปไป

เชียน

ติงติง

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวดำเนินมาจนถึงเล่ม 2 กันแล้วนะคะ เล่มนี้จะเป็นการแข่งขันรอบน็อกเอาต์ครั้งที่ 3 เล่มที่แล้วเสียอยู่ได้ต้นเป็นเซนเตอร์เพลงธีมรายการแปลงร่างจากกระต่ายน้อยเป็นหมาป่าสุดเซ็กซี่ ทำเอาพี่เว่ยกั๊ดฟันกรอดๆ (ด้วยความหึงหวง?) และยังสามารถตกแฟนกลับมาได้มากมาย

เรามาดูกันค่ะว่าเล่มนี้จะมีฉากให้พี่เว่ยหึงหวงกระต่ายน้อยอีกหรือไม่ จะสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ มีโมเมนต์ (?) มากขนาดไหน รีบไปอ่านกันต่อในเล่มดีกว่าค่ะ รับประกันความฟินเลย

ด้วยรัก

Lilac

บทที่ 50

ยาปลอบประโลมจิตใจ

การตกแต่ง ภายในห้องดูแปลกตาสุดๆ

ที่กอดอยู่ในอ้อมแขนไม่ใช่พี่กระต่าย...มันใหญ่กว่าพี่กระต่ายไซส์หนึ่ง
สี่ก็ตรงกันข้าม!

อุจิ้นแดงตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ในที่สุดสมองที่หยุดนิ่งก็กลับมาทำงานอีกครั้ง
เมื่อคืน

มาหาพี่ใหญ่

แล้วก็...แล้วก็...แล้วก็...แล้วก็...

อุจิ้นยื่นมือออกมาอย่างเงอะงะแล้วเตะเบาๆ ที่ข้างคอ
ไม่พบรอยแผลใดๆ

เขาวังพรวดไปที่ห้องน้ำ...ภายในห้องน้ำมีไอน้ำบางๆ หลงเหลืออยู่ กลิ่นอาย
ความก้าวร้าวที่คุ้นเคยยังติดอยู่ในไอน้ำ เหมือนเพิ่งมีใครบางคนอาบน้ำเสร็จ

อุจิ้นออกแรงเช็ดกระจก แล้วหันซ้ายหันขวา

ไม่มีร่องรอยถูกกัดเหมือนในความทรงจำ

เมื่อกลับมาที่เตียงอีกครั้ง ใบหน้าของอุจิ้นก็เต็มไปด้วยความลึบสน
แมวดำกลิ้งหลุนๆ ไปมา อึ้งเท่ากดลงบนมืออุจิ้น บอกใบ้ให้เขาลูบขนมัน

อุจิ้นลูบขนแมวโดยอัตโนมัติ ดูเหมือนว่าความทรงจำจะมีบางอย่างผิดปกติ
ร้ายแรง

เมื่อวานแมวดำยังวิ่งวุ่นกับเขาอยู่เลย แต่วันนี้กลับติดหนึบราวกับเป็น

ตัวปลอม

แล้วก็พี่ใหญ่...เขาต้องฝันไปแน่ๆ...

เสียงประตูเปิดดังเอี๊ยดอ๊าด

ปีศาจกระต่ายตัวแข็งที่อยู่มานานเตี้ยง ฝ่ามืออาบเหงื่ออุบแหวดดำขนแห้งจนกลายเป็นแมวเปียกชื้น

เวย์สือซ่าเลื่องมออีกฝ่ายแล้ววางอาหารเข้าลงบนโต๊ะ

อุจิ้นกระโดดลงจากเตียง เดินตามกลิ่นหอมไป ก่อนนั่งลงอย่างว่าง่ายในใจกระวนกระวายอยากพูด แต่ก็ไม่กล้าพูดออกมา

บนถาดอาหารมีโจ๊กเนื้อสัตว์กับไข่เยี่ยวม้า เกี้ยวทอด ซาลาเปาไส้ครีม และน้ำเต้าหู้สำหรับ 1 ที่

ได้ขามโจ๊กสีขาวมีกระดากพิมพ์ข้อความว่า '178 เซนติเมตร 61 กิโลกรัม อาหารบำรุงร่างกายกลุ่ม B'

ลอนผมหยักศกของอุจิ้นฟูฟ่องด้วยความดีใจ

ลูกพี่ยกมาให้เขาโดยเฉพาะเลย...!

เวย์สือเห็นปีศาจกระต่ายมออย่างงๆ จึงเลื่อนถาดอาหารไปอีกด้านหนึ่งของโต๊ะ

อุจิ้นเลื่อนสายตามองตามทันที

พอเวย์สือดันถาดอาหารกลับมาอีกครั้ง

อุจิ้นก็เลื่อนสายตามองตามอีกครั้ง

“...” เวย์สือหยิบปรอทวัดไข้แบบใช้แล้วทิ้งออกมาจากลิ้นชัก “มานี่”

36.3 องศาเซลเซียส อุณหภูมิร่างกายปกติ ไม่มีสัญญาณของการติดเชื้อ เวย์สือทำท่าให้อุจิ้นยกคางขึ้น พลางกวาดสายตามองข้างคอที่ขาวราวกระเบื้องเคลือบของเด็กหนุ่ม

อุจิ้นชะงัก

ความทรงจำของเมื่อคืนทะลักออกมา โดนกัดคอจริง ๆ ด้วย...

เวย์สือเลิกคิ้ว ก่อนดันถาดอาหารไปตรงหน้าอุจิ้น ไม่มีไข้ ไม่ติดเชื้อ น่าจะแค่นับกระต่ายจนอ้วกไป ยังพอมีทางรักษา

ชายหนุ่มรินน้ำให้ตัวเองแก้วหนึ่ง จากนั้นก็กลืนยาแคปซูล 2 เม็ดลงไป

อุจิ้นรีบถอนสายตาดอกมา ในสมองเชื่อมโยงข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกันอย่างรวดเร็ว

การบำบัด ช่วงเวลาอารมณ์แปรปรวน 4 ชั่วโมง กิเนีย ลูกพีเวอร์ชันปกติ ลูกพีเวอร์ชันที่ไม่ได้ปกติขนาดนั้น...

พีใหญ่ป่วยเธอ

อุจิ้นคิดว่ากระตุก พีใหญ่ในความคิดเขาไม่มีอะไรทำไม่ได้ แถมยังรู้เรื่องของเขาเกือบทุกเรื่อง...แต่เขากลับรู้เรื่องของพีใหญ่น้อยมาก

เวย์ลื่อนั่งตรงข้ามอุจิ้น

ปีศาจกระต่ายบนโต๊ะอาหารหตศิระะ ซ้อนเล็กๆ ในมือขยับไปมาราวกับเป็นกระต่ายจักรกลที่ประจุไฟฟ้าไม่เพียงพอ แต่ความเร็วในการกินกลับเร็วมาก

“ฉันจะไปส่งนายกลับบ้านฝึก” เวย์ลือเหลือบมองเทอร์มินัลก่อนเอ่ยขึ้น

อุจิ้นเดินตามหลังเวย์ลือ อยากจะพูดแต่สุดท้ายก็กลืนคำพูดลงไป รดลรอยได้ทะลุผ่านม่านหมอกมาจอดอยู่หน้าประตู อุจิ้นเพิ่งค้นพบว่าสถานที่ที่เวย์ลืออาศัยอยู่นั้นตั้งอยู่บนจุดสูงสุดของเมืองฝูคอง

ฐานทัพเมืองฝูคองเรียงวนไปตามไหล่เขาเหมือนประภาคารที่ห้อมล้อมไปด้วยดวงดาวท่ามกลางสายหมอก

เวย์ลือเปิดประตูที่หนึ่งข้างคนขับให้อีกฝ่าย พลาถมองปีศาจกระต่ายปีนเข้าไปอย่างว่องไว จากนั้นก็หมุนตัวกลับไปยังประตูด้านคนขับ

แสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเช้าทะลุผ่านหน้าต่างรถ สาดส่องใบหน้าต่างที่แสนเย็นชาของชายหนุ่ม เบ้าตาสีกทอดเงาหนา

ทันใดนั้นอุจิ้นก็นึกขึ้นได้ ครั้งก่อนที่ลูกพีขับรถไปกับเขา ดูเหมือนจะไม่ได้เปิดประตูรถรอให้เขาเข้าไป...

รู้ๆ เวย์ลือก็หันหน้ามา คาดเข็มขัดนิรภัยให้ปีศาจกระต่ายอย่างแน่นหนา

อุจิ้นถดถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

เวย์ลือหันมอง เลิกคิ้วเล็กน้อย “กลัว?”

“!!!” อุจิ้น “มะ...มะ...ไม่ครับ...ขอบคุณครับพีใหญ่...”

เวย์ลือพยักหน้าพอใจ

รถลอยได้เคลื่อนที่ไปท่ามกลางสายลมยามเช้า ก่อนค่อยๆ หยุดลงหน้า

ประตู่ทางเข้าฐานฝึก

ขณะลงจากรถ ไม่รู้ว่าอุจิ้นเข้าใจผิดไปเองหรือเปล่า สายตาของลูกพี่เหมือนกวาดมองข้างลำคอของเขาไวๆ ทว่าอุจิ้นกลับสังเกตเห็นรายละเอียดปลีกย่อยอย่างอื่น...

ข้างเบาะที่นั่งคนขับของเวย์ลีสมียาเม็ดสีขาวยาวปรากฏอยู่

‘MHCC ยาปลอมประโลมจิตใจ’

เวย์ลีสส่งปีศาจกระต่ายหน้าประตูฐานฝึก อุจิ้นลงจากรถลอยได้ เงยหน้ากลมๆ ขึ้นแล้วโบกมือลา ทันใดนั้นก็ชะงัก

เหมือนบอกลาผู้ปกครองหน้าโรงเรียนอนุบาลเลยแฮะ...

ขณะนี้เพิ่งจะ 7 โมงเช้า ผู้เข้าฝึกส่วนใหญ่ยังคงหลับใหลอยู่ในห้องพัก อุจิ้นแบมือออก ด้านในเป็นยาพื้นฟูชั้นสูง 12 หลอดที่ถูกพียัดมาให้ เมื่อกองรวมกันก็ดูกะทัดรัดสวยงามทีเดียว

เขาผลักประตู่ใหญ่ของฐานฝึกก่อนเดินเข้าห้องฝึก A073...แล้วรีบเปิดเทอร์มินัล พิมพ์ข้อความลงในแถบค้นหาอย่างรวดเร็ว

‘ช่วงเวลาอารมณ์แปรปรวน’...อาการของโรคหรือผลข้างเคียงของยา ความไม่สมดุลของฮอร์โมนส่งผลให้อารมณ์ทวีความรุนแรงขึ้นบางส่วน ควรมีผู้ดูแลให้คำแนะนำ

‘MHCC ยาปลอมประโลมจิตใจ’...

ผลการค้นหาวางเปล่า

อุจิ้นเปลี่ยนโปรแกรมการค้นหา 2-3 แห่ง และในที่สุดก็เจอข้อมูลเพียงน้อยนิดในคลังคำศัพท์ที่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

‘MHCC ยาปลอมประโลมจิตใจ ยาต้องห้าม ยกเลิกการจำหน่ายในสหพันธรัฐเมื่อปี 3012’

อุจิ้นผละไป

ขณะเดียวกันนอกห้องฝึกก็มีเสียงเคาะประตูดังเป็นจังหวะ

อุจิ้นเปิดประตู เห็นคนคนหนึ่งกำลังอุ้มหนูตะเภายืนอยู่ด้านหน้า

อุจิ้นกล่าวสวัสดีทันที “อรุณสวัสดิ์ครับคุณนายพล”

เหมาตงซิงส่งถุงบางอย่างให้อุจิ้น “อาจิ้นให้ฉันเอาสิ่งนี้มาให้นายเพื่อ

เป็นการขอโทษ”

อุจิ้นเบิกตาโต “อะไรนะครับ...”

เหมาตงซิงสายศีรษะโดยไม่มีคำอธิบาย จากนั้นก็หมุนตัวเตรียมเดินออกไป

มือขวาของอุจิ้นล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง สัมผัสยาพื้นฟูที่ลูกพี่มอบให้อย่างเบามือ เด็กหนุ่มเหมือนลึงเลอยู่นาน แต่สุดท้ายก็รวบรวมความกล้าแล้วพูดออกมา “คุณนายพลครับ ผมมีคำถาม!”

นายพลลำดับสี่ของเมืองฝูกงคนนี้ไม่ใช่คนที่เขาคุ่นเคย แต่อุจิ้นก็อยากรู้ให้แน่ชัด เพราะไม่สามารถหาคำตอบได้ไม่ว่าจะค้นหาด้วยวิธีใดก็ตาม

เหมาตงซิงค่อยๆ หันศีรษะกลับมา แม้แต่หนูตะเภาในมือยังชำเลื่องมองอุจิ้น ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อย ก่อนที่จะพยักหน้าในที่สุด “ไปคุยกันข้างหลัง”

อากาศตอนเช้าบริเวณฐานฝึกเย็นเล็กน้อย หลังห้องฝึกเป็นสวนขนาดย่อม ดอกจำปีส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ออกมา

อุจิ้นถามเรื่องการบำบัดของเว่ยลืออย่างที่เหมาะสมที่ได้ใจจริง ๆ

“ซอ่มแซมยีน” นายพลของเมืองฝูกงพยายามปกปิดรายละเอียด ก่อนตอบอย่างกระชับและรัดกุม “การบำบัดมีทั้งหมด 6 ขั้นตอนเพื่อฟื้นฟูสมรรถนะทางร่างกายที่ถูกสะท้านไป โดยสิ่งที่สำคัญที่สุดคืออารมณ์และการรับรู้”

อุจิ้นผงะ “อารมณ์? สาเหตุของโรคคืออะไรครับ”

เหมาตงซิง “ฉันเปิดเผยความลับให้นายฟังไปมากกว่านี้ไม่ได้ แต่ต่อไปนายอาจจะมีโอกาสได้รับรู้ ขั้นตอนการบำบัดเป็นขั้นตอนในการขยายอารมณ์ซึ่งรวมถึงความสุข ความเกลียด ความต้องการการปลอบประโลม ความหิว และความกระวนกระวาย”

ทันใดนั้นอุจิ้นที่กำลังค้นหาความทรงจำก็นึกขึ้นได้ “ความหิว...”

เหมาตงซิงเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด

ทั้งสองเดินไปจนสุดทางเดินของสวน

นายพลชำเลื่องมองเทอร์มินัล ขณะที่อุจิ้นคิดว่าอีกฝ่ายกำลังจะเดินจากไป จู่ๆ เหมาตงซิงก็ยื่นหนูตะเภามาให้ “จะอุ้มสักหน่อยไหม”

อุจิ้นชะงัก พยักหน้าหงิกๆ

ทว่าอ้อมยังไม่ทันอุ่นก็ถูกเหมาตงชิงรับกลับไป ที่แท้ก็เป็นแค่ ‘อ้อม’ ล็กหน้อยจริง ๆ เหมาตงชิงมักจะไม่ได้แสดงความรู้สึก การยื่นหนูตะเภาให้เหมือนเป็นวิธีเดียวในการแสดงความเป็นมิตรของเขา

ชายหนุ่มค่อย ๆ หายไปในม่านหมอก อุจิ้นถอนหายใจเบา ๆ คุณดำเหมา... แตกต่างจากหงเหมาอย่างสิ้นเชิง

8 โมงเช้า

ออกเช้าเรียนของฐานฝึกตั้งขึ้น

หลังจากพักผ่อนเอาแรง จ้าวอี้ที่กลับมาเต็มเปี่ยมด้วยพลังอีกครั้งก็จำอุจิ้นท่ามกลางฝูงชนได้ในพริบตา ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยอารมณ์ “เสี่ยวอู เมื่อคืนหลับลึกมากเลยเธอ เคาะประตูตั้งหลายครั้งก็ไม่ได้ยิน”

บริเวณกกุฎด้านหลังกากของอุจิ้นขึ้นสีแดงระเรื่อ

ครูสอนภาคทฤษฎีมาสายอีกเช่นเคย

อุจิ้นกำลังค้นหาวางอย่างในเทอร์มินัล ตอนนั้นเองจ้าวอี้ก็ขยับเข้ามาใกล้พร้อมสายตาเป็นห่วงเป็นใย

“ของขวัญ? เสี่ยวอูจะส่งของขวัญให้ใคร?”

อุจิ้นรีบอธิบาย “เพื่อนนะครับ” เขาพลันนึกขึ้นได้ว่าจ้าวอี้มีความรู้มากมาย จึงเอ่ยถาม “พี่จ้าวอี้ มีของขวัญอะไรบ้างที่จะมอบให้คนที่... หวังว่า”

จ้าวอี้ทำหน้าเหมือนกำลังมองเด็กโง่ “ของกิน”

อุจิ้นสายตึระระว มือขวาสัมผัสผืนผ้าแพรบริเวณคอซึ่งไม่มีอยู่แล้วโดยไม่รู้ตัว “...มันจะดีมากถ้าใช้เคี้ยวเล่นได้”

จ้าวอี้ “ยางกัดของเด็กทารก?”

อุจิ้นกล่าวเสริม “ผู้ใหญ่!”

จ้าวอี้จุกอย่างประหลาดใจ “เดี๋ยวนี้ก็ยังมียุใหญ่ที่ใช้ยางกัดของเด็กทารกเคี้ยวเล่นอยู่นะ”

อุจิ้นพองลมจนแก้มป่องอย่างขุ่นเคือง สุดท้ายก็สั่งแพ็กเกจขนมขบเคี้ยว เช่น ถั่ว ลูกกวาด ขนมผิง และอื่นๆ

จ้าวอี้ทอดถอนใจ “เด็กน้อยจริงด้วย กินจุขนาดนี้เลย แต่ก็นะ เสี่ยวอู

ของพวกเรายังอยู่ในวัยเติบโต”

หลังจากสิ่งของออนไลน์บนสตาร์เน็ตเสร็จ เด็กหนุ่มก็กดกลับไปยังหน้าแรกของเทอร์มินัล เนื่องจากสลับโปรแกรมค้นหาหลายครั้ง หน้าแรกจึงถูกเว็บไซต์ที่ไหนไม่รู้เข้ายึดครอง ทั้งยังส่งเนื้อหาหามาเยอะแยะเต็มไปหมดตามบันทึกการค้นหา

จ้าวอิมมองอย่างรู้คำตอบ ผ่านไปนานก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างแปลกใจ “โฆษณาป๊อปอัพไง?”

อูจิ้น “โฆษณาป๊อปอัพอะไรเหรอ...”

จ้าวอี “...เลี้ยวอูหรือปกตินายไม่ดู...แค้ก...”

อูจิ้นมีสีหน้ามึนงง

จ้าวอิตบไล่อีกฝ่าย “หาแหล่งไม่เจอใช่ไหม กลับไปจะส่งให้อ้อ แล้วยังมีของซีชาร์...ซีชาร์เก็บไว้ 600PB ต่อให้มีเซิร์ฟเวอร์ตายเขาก็ดูไม่หมด สมองหนูแฮมสเตอร์ไม่มีใครกิน”

ขณะจ้าวอีกำลังพูดก็เหลือบไปเห็นหน้าที่มีข้อมูลส่งมาของอูจิ้น ตอนนั้นเองบันทึกการค้นหาที่เกี่ยวข้องก็เด้งขึ้นมา

«ความรักที่เป็นความลับของราชา : เมื่อฉันกลายเป็นคู่หมั้นลึกลับของเขา» อัปเดตตอนที่ 1007

บทย่อ : ในวันที่ 2 ของงานแต่งงาน ราชาอยู่ในอาการมึนเมา เขาจับมือฉันและบังคับให้ฉันถอดหน้ากากให้เขา จากนั้นก็มอบจูบอันร่ำร้อนลงบนแก้มของฉัน ฉันร้องตะโกนสุดเสียงว่าอย่า แต่เขากลับโยนฉันลงบนเตียงอย่างบ้าเลือด พลังถามฉันว่ารักเขา หรือนายพลลำดับสอง หรือนายพลลำดับสาม หรือนายพลลำดับสี่...ชำระเงินเพื่ออ่านต่อ

อูจิ้น “...”

จ้าวอี “...”

อูจิ้นรีบอธิบาย “ไม่ใช่ผมนะ ผมเปล่า ผมไม่ได้อ่าน ไม่มีทาง...”

จ้าวอีนิงเงียบอยู่นาน ในที่สุดก็เอ่ยปากหลังคิดอยู่ครู่หนึ่ง “เลี้ยวอูเด็กผู้ชายชอบอ่านเรื่องพวกนี้ก็ไม่เห็นเป็นไร ถ้านายอาย ฉันรับปากว่าจะไม่บอกคนอื่น”

อุจิ้นเบิกตาโตด้วยความสิ้นหวัง

หลังจบคาบเรียนภาคทฤษฎีครั้งที่ 2 ตารางเรียนที่เหลือก็อัดแน่นไปด้วยการฝึกซ้อมภาคปฏิบัติ และปิดท้ายด้วยการประเมินจบการฝึกในสนามแข่งขันเซอร์ไวเวิลใต้ดิน...คนสองคนต่อสู้กันเพื่อชีวิต ไม่ใช่ฉันกับนายนั่งอยู่คนละฟากของสนามแล้วฝนกระดาดำตอบ

3 วันที่ผ่านมา ห้องฝึก A073 ของอุจิ้นเปิดเวลา 7 โมงเช้าและปิดไฟเวลา 5 ทุ่มเป็นประจำทุกวัน

ยาฟื้นฟู 12 หลอดที่ถูกพี่ให้มาเพียงพอสำหรับการฝึกตลอด 4 วัน และยังมีที่ครูอาจวันให้เพิ่มมามาก 6 หลอดด้วย

อุจิ้นยังไม่เข้าใจกระทั่งตอนนี้ว่าทำไมครูอาจวันต้องขอโทษเขา

ภายใต้ทรัพยากรการฝึกซ้อมที่ยอดเยี่ยม ยุทธวิธีการหลบหลีกของอุจิ้นจึงแทบจะเหมือนถูกลอกคราบใหม่

ในวันที่ 2 ระดับความยากของด่านเจี้ยนปรับเป็นปานกลาง และในวันที่ 3 ปรับเป็นระดับสูง การเคลื่อนไหวทางยุทธวิธีทั้ง 6 ชุดซึมลึกเข้าไปในไขกระดูกกล้ามเนื้อจดจำไว้อย่างแม่นยำ จั๋วอี่สังเกตเห็นอยู่บ่อยครั้ง...ขนาดอุจิ้นถือข้อดักข้าวกียังขบคิดว่าจะเชื่อมโยงยุทธวิธีให้เข้ากันยังไงดี

ตอนที่ทั้งคู่รวมทีมฝึกซ้อมกันครั้งสุดท้าย...แม้แต่จั๋วอี่เองก็ยังชมเชย

คนบางคนอาจไม่ได้มีพรสวรรค์ที่สุด แต่เป็นคนที่มีความพยายามที่สุดซึ่งอยู่ข้างๆ ตัวคุณ

ด้านนอกของฐานฝึก หมอกหนาทึบยังคงปกคลุมเมืองฝูกงไม่เว้นวัน ยามค่ำคิ่เงงดงามราวกลางวัน อุจิ้นเพิ่งรู้ว่าว่าวันหยุดครั้งแรกในเมืองฝูกงมาถึงแล้ว

ฐานฝึกให้หยุดพักผ่อนเป็นเวลา 2 ชั่วโมงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และแน่นอนว่าอุจิ้นอุทิศเวลานั้นให้กับห้องฝึก A073 ปืนจากระต่ายและแมลงพิฆาตเบียดเสียดกันอย่างมีความสุข

หลังฝึกนรกมาตลอด 3 วัน อุจิ้นก็รู้สึกถึงขั้นที่ว่าต่อให้จัดหาห้องนอนของตัวเองให้กลายเป็นแบบนี้ก็ไม่มีปัญหา!

ในช่วงโมเมนต์ 2 จั่วอีตไม่ได้ จึงลากอุจิ้นออกมาจากห้องฝึกเพื่อติดตามการเคลื่อนไหวล่าสุดของรายการโคลอสเซียมด้วยกัน

การมาถึงของวันหยุดสุดสัปดาห์เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าวันหยุดพักผ่อนของรายการโคลอสเซียมผ่านไปแล้วครึ่งทาง

เพื่อคะแนนโหวต เป้าจวนหัวถึงกับโพสต์บนชิงปั๋วว่าเป้าฟุ่ส่วยทอดไข่ฟองที่สองให้ตน

จั่วอี “ไ้กะล่อนเป้าฟุ่ส่วยทอดไข่ดาวเป็นอย่างเดียวรีเงี๊ว แล้วไ้ไข่สองฟองนี้มันก็เหมือนกันไม่ใช่หรอ”

อุจิ้น “...ไข่ฟองที่สองเป็นรูปหัวใจ น่าจะใส่ลงในแม่พิมพ์”

ส่วนเว่ยเหยียนไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ

จั่วอี “ผ่าน”

ผู้จัดรายการโคลอสเซียมเริ่มเตรียมการสำหรับการแข่งขันรอบน็อกเอาต์ครั้งที่ 3 แล้ว อาคารถูกกันด้วยผ้าผืนใหญ่ที่ปกคลุมไปด้วยลวดลายดาวหกแฉก ส่วนลิงก์ของสปอนเซอร์บนหน้าเว็บสตาร์เน็ตก็อยู่ระหว่างการปรับปรุง

จั่วอี “ดูแล้วเหมือนกับ...แท่นบูชาพลังเวท? หัวข้อรอบน็อกเอาต์ครั้งที่ 3 เดายากจังแฮะ ว่าไหมพอมดน้อยเสียวุ”

อุจิ้นได้กลับ “พอมดน้อยจั่วอี!”

จั่วอี “เอาละ พอมดน้อยซีซาร์ คนตัดสินใจก็คือนาย”

ทั้งสองศึกษาดูความเคลื่อนไหวจนเหลือเวลาอีก 20 นาที จั่วอีจึงขอตัวกลับห้องพักไปนอนต่อ

อุจิ้นเปิดสตาร์เน็ตอีกครั้งเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับถั่ว ลูกกวาด และขนมผิง ยังเหลือเวลาอีกนานกว่าจะถึงคาบแนะแนวการต่อสู้แบบ 1V1 ทว่าบนสตาร์เน็ตกลับไม่มีร้านค้าล่ำส่างของมายังเมืองฝูจงเลยแม้แต่นวันเดียว

ทุกครั้งที่อุจิ้นติดตอไปเป็นการส่วนตัว ฝ่ายตรงข้ามก็จะหยิบยกเหตุผลต่างๆ ขึ้นมา เช่น ‘อันตรายนเกินไป’ ‘ไม่มีบริการจัดส่งแบบไปครั้งเดียวแล้วไม่กลับมา’

แพ็กเกจขนมที่ตั้งใจจะมอบให้ลูกพี่ในตอนแรก...จึงทำได้เพียงหยุดไว้ชั่วคราว

‘วันหยุด’ 2 ชั่วโมงสิ้นสุดลงแล้ว อุจิ้นวิ่งเข้าห้องพักของจ้าวอีพร้อมกับเสียงออด จากนั้นก็ลากสไลเดอร์ที่กำลังลั่นไหลท่ามกลางความมืดออกมา เมื่อกลับมาถึงห้องเรียนภาคทฤษฎี ตารางเรียนก็ถูกปรับเปลี่ยนทั้งหมด

หลักสูตรยุทธวิธีการหลบหลีก 3 วันติดต่อกันสิ้นสุดลง หัวข้อของการฝึกพิเศษต่อจากนี้เหลือเพียงหัวข้อเดียวเท่านั้น...

พื้นฐานอาวุธปืน

ตอนนั้นเองจ้าวอีก็เฝ้าอะไรบางอย่างขึ้นได้ ก่อนมองอุจิ้นไม่ว่างตา

ลำดับการประเมินของทั้งคู่ต่อกัน จ้าวอีรออนอกห้องฝึกอาวุธปืนเกือบ 20 นาที กว่าครูฝึกอาวุธปืนจะปล่อยตัวอุจิ้นออกมา

เด็กหนุ่มในหน้ากากลีลาวทมิฬหน้าลงเล็กน้อย จ้าวอีตบไหล่อีกฝ่าย ทำท่าว่าอีกเดี๋ยวล่ะคุยกัน

พอเดินเข้าห้องฝึกมา เสียงสนทนาของครูฝึกสองคนก็เล็ดลอดออกมาให้ได้ยิน

“ผู้เข้าฝึกคนเมื่อก็...คาดเดาตำแหน่งล่วงหน้าได้แล้ว ปัญหาคือไม่มีความก้าวร้าว เซนส์ปืนยังเข้าไม่ถึง เป้าเคลื่อนที่พอใช้ได้ แต่มาเสียเปรียบตอนดวลปืนระยะประชิดซะเยอะ”

“ประเมินบุคลิกภาพแบบเปิดเผยได้แค่ E หากเพิ่มปริมาณการฝึกมากขึ้น...

“ผลที่ได้รับก็อาจไม่ชัดเจน ปัญหาอยู่ที่บุคลิกภาพส่วนบุคคล การประเมินจบการฝึกเหลืออีก 2 วัน ให้เขาเซ็นฝึกความกดดันทางจิตใจ L63 เถอะ”

“ให้เขาฝึกความกดดันทางจิตใจเลยเหอ”

“อืม ถ้าไม่ทำลายขีดจำกัด การมาที่นี่ของเขาก็จะไม่มีคามหมายอะไรเลย”

จ้าวอีที่กำลังจะหยิบปืนซังก์ไป

5 นาทีต่อมา อุจิ้นที่กำลังจะลงชื่ออยู่ตรงทางเดินถูกจ้าวอีขัดจังหวะ

“เสียอุ!”

อุจิ้นเงยหน้าขึ้น

จ้าวอีรับเอ่ย “ฉันนึกไม่ถึงว่ามันจะเป็นการฝึกความกดดันทางจิตใจ... สหพันธรัฐสั่งห้ามไปเมื่อหลายสิบปีก่อน แต่ห้วงอวกาศเวทย์หลานยังเก็บไว้จนถึง

ตอนนี้ การกระตุ้นจิตใจสำนึกของตัวเองมันผิดกฎหมาย นายมีสิทธิ์ปฏิเสธ”

อุจิ้นกะพริบตา “ขอบคุณครับพี่จั่วอี...แต่ผมอยากลองดู”

ในการแข่งขันรอบน็อกเอาต์ครั้งต่อไป กฎอ่อนลง แผนที่หัดเล็งลง ความเป็นไปได้ในการดวลปืนระยะประชิดจึงเพิ่มมากขึ้น และอาจส่งผลต่อการรักษาระดับได้

จั่วอีชะงักไปครู่หนึ่ง เหลือบมองคำแนะนำการฝึกในมืออุจิ้น

‘ความกดดันทางจิตใจแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ตื่นตระหนก ต่อต้าน การขึ้นนำ และพละกำลังอ่อนแรง...โดยฝ่าย A (ฐานฝึกฝูง XX) จะรับผิดชอบการเปลี่ยนแปลงอัตราการเต้นของหัวใจ ความดันโลหิต อุณหภูมิร่างกาย และระดับการเผาผลาญ ส่วนฝ่าย B (ผู้เข้าฝึก) จะรับผิดชอบความกดดันทางจิตใจ ชนิดรุนแรงที่ก่อให้เกิดอาการป่วยทางจิตด้วยตัวเอง...’

ลายเซ็นของอุจิ้นปรากฏอยู่ที่มุมขวาล่างเรียบร้อยแล้ว

จั่วอี “แน่ใจแล้วจริงๆ เหรอ”

อุจิ้นพยักหน้า

สไลเดอร์ของไปเย่วกวงไม่คิดขัดขวางอีก ก่อนมอบกอดสั้นๆ ให้อุจิ้น “สู้ๆ ต้านไม่ไหวก็อย่าดันทุรังเด็ดขาด เจ้าสิ่งนี้มันจะไปกระตุ้นเปลือกสมองกลางคินถันนอนไม่หลับก็มาหาพี่จั่วอีของนายได้ตลอดเวลา”

อุจิ้นยิ้มตาหยีพลาญหน้า

2 ชั่วโมงต่อมา อุจิ้นอุ่นเครื่องกับเป้าหมายเคลื่อนที่ในห้องฝึก A073 เสร็จ ก่อนเปลี่ยนเป็นชุดป้องกันฝึกความกดดันทางจิตใจ แล้วเปิดประตูเข้าสู่ชั้นใต้ดินชั้นที่สองของฐาน

ครูผู้ช่วยหญิงที่อยู่ในชุดยูนิฟอร์มชำเลื่องมองเขาอย่างสงสัย ก่อนจะทำท่าให้เขาสวมชุดอุปกรณ์ตรวจร่างกาย

ทั้งสองเดินอยู่บนทางเดินมืดสลัว ระหว่างนั้นครูผู้ช่วยหญิงก็พูดเร็วด้วยน้ำเสียงที่อ้อๆ “ทุกคนจะตอบสนองต่อความกดดันทางจิตใจแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิงตามบุคลิกภาพ ภูมิหลัง ประสบการณ์การเติบโต และปัจจัยอื่นๆ เอาเป็นมาให้ฉัน”

อุจิ้นยื่นปิ่นฝึกซ้อมให้อีกฝ่ายทันที

ตอนนั้นเองครูผู้ช่วยหญิงก็ปลดเซฟตี้ปืนอย่างว่องไว นิ้วมียึดไกปืนเหยียดลากล้องจ่อไปที่ศีรษะของอุจิ้น...

รูม่านตาอุจิ้นหดเล็กลงกะทันหัน

ความจำกล้ำเนื้อที่ก่อเกิดมา 3 วันพลันเอ่อล้นออกมา เขาถอยหลังไปยังผนังใกล้ๆ รวดเร็วกว่าปฏิกิริยาที่เกิดจากจิตใต้สำนึก...

จากนั้นครูผู้ช่วยหญิงก็ลดปืนลง

“เป็นการสาธิต” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ “บางคนสามารถดำเนินการตามเป้าหมายได้โดยไม่มีอุปสรรคทางจิตใจเช่นฉัน บางคนส่งปืนให้คนแปลกหน้าโดยไม่ระวังตัว และปฏิกิริยาแรกมักจะวิ่งหนีไม่ใช่แย่งปืนเช่นนาย”

อุจิ้น “...!! อันที่จริงผม...”

ครูผู้ช่วยหญิงขัดจังหวะ “บุคลิกภาพไม่มีถูกผิด ด้านหนึ่งความกดดันทางจิตใจจากการต่อสู้จะส่งผลต่อความก้าวร้าว ความทะเยอทะยาน และจิตสำนึกส่วนตัว ส่วนอีกด้านหนึ่งจะเป็นตัวกำหนดความสามารถในการแบกรับความกดดันของนายเอง

“หนักหน่อยก็มีอาการเชลล์ช็อก¹ อ่อนแรงจากการสู้รบ รองลงมาก็มีอาการกระสับกระส่าย ถ้าบุคลิกภาพของนายไม่เข้ากับสภาพแวดล้อมการต่อสู้ที่นายกำลังเผชิญ ดังนั้นแทนที่นายจะไปกลัวหัวหอดอยู่ในสนามรบหรือสนามแข่ง พวกเราจึงแนะนำให้ผ่านการกระตุ้นเปลือกสมอง เพื่อให้นายสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์จำลองได้ล่วงหน้า

“เออละ”

เสียงรองเท้าส้นสูงหยุดลง ครูผู้ช่วยหญิงคืบป็นให้เขา “ห้องฝึกความกดดันทางจิตใจของนาย เหลือเวลาอีกไม่ถึง 2 วันจะถึงวันประเมินจบการฝึก เป้าหมายขั้นต้นของนายคืออยู่ในนั้นเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงโดยไม่ตื่นตกใจ”

อุจิ้น “...”

ครูผู้ช่วยหญิง “เป้าหมายวันพรุ่งนี้และวันมะรืนคือผ่านด่านเจี้ยนระดับ

¹ Shell Shock เป็นชื่อของสภาวะทางจิตชนิดหนึ่งของทหารที่อยู่ในสงครามมาเป็นเวลานาน หรืออาจเพิ่งเข้าร่วมสงครามแล้วไม่สามารถทนความกดดันจากการสู้รบได้

พื้นฐาน” เธออธิบายจบก็ชำเลื่องมองเทอร์มินัล แล้วลักเขาเข้าไป ประตูห้องฝึก ถูกปิดลงอย่างแรง

ภายในห้องมืดสนิท

วัสดุใต้เท้าไม่รู้ว่าเป็นอะไร มันทั้งเย็นและเรียบลื่นชวนให้ชนลุก จังหวะที่เท้าย่างเหยียบเหมือนจะจมลงไปเล็กน้อย

อุจินสวมอุปกรณ์ไฮโลแกรม สัญญาการฝึกฉายขึ้นมาในขอบเขตการมองเห็น

ฝ่าย B (ผู้เข้าฝึก) จะรับผิดชอบความกดดันทางจิตใจชนิดรุนแรงที่ก่อให้เกิดอาการป่วยทางจิตด้วยตัวเอง’

จากนั้นก็เป็นกฎระเบียบ

หากต้องการอาเจียนให้ออกไปด้านนอก ห้องน้ำอยู่ทางขวา ผู้ฝ่าฝืน จะถูกปรับค่าทำความสะอาด 600 คะแนนเครดิต

หากต้องการการดูแลจากครูฝึก (แนะนำอย่างยิ่ง) รูดบัตรบนเครื่องเก็บเงิน ด้านซ้าย 1,000 คะแนนเครดิตต่อชั่วโมง 10 ครั้งรับส่วนลด 20 เปอร์เซ็นต์ เหมารายเดือนจ่ายเพียงครึ่งราคา’

อุจินนั่งงั้น ภาพของลูกพี่แวบเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รีบพลิกไปหน้าต่อไป

‘เลือกจากพื้นฐาน : A จากสงครามต่อต้านการรุกรานแบบคลาสสิก ในภาพยนตร์เรื่อง «ฉันรักกลุ่มดาวทางเซนต์» ปี 3001 B ฉากสงครามที่ถูกร้องเรียนจากผู้เล่นมากที่สุดในเกมกลยุทธ์ «ฝูงซอมบี้กลุ่มดาวนกอินทรี» ปี 2912’

อุจินอยากรู้อยากเห็นอยู่หน่อยๆ จึงแตะบนตัวเลือกที่ 2

จากนั้นฉากรอบๆ ก็สว่างขึ้น

แวบแรกที่อุจินก้มศีรษะลงช่องท้องก็รู้สึกปั่นป่วน ใต้เท้าไม่ใช่พื้นแบบไหน ทั้งลื่น แต่เป็นเลือดและชิ้นเนื้อเยื่อของสิ่งมีชีวิตเหนียวเหนอะหนะนับไม่ถ้วน ซอมบี้ระดับต่ำเมื่อกเต็มตัวกำลังคุ้ยเขี่ยซากศพ เมื่อเห็นอุจินปรากฏตัวขึ้น มันก็กระโดดเกาะหนองของเขาด้วยความว่องไวราวกับปลิงดูดเลือด

เด็กหนุ่มใช้ด้ามปืนทุบอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็รีบถอยเพื่อไปหลบหลัง

บังเกอร์...

ทว่าในฉากกลับไม่มีบังเกอร์อยู่เลย

รูปร่างตาของอุจิ้นหดเล็กลงกะทันหัน ตรงนี้ดูเหมือนจะเป็นศูนย์กลางของฝูงซอมบี้ ไกลออกไปมีตึกสูงมากมายที่ผุพังจากเมื่อก่อน แนวป้องกันที่อยู่ห่างออกไป 10 เมตรพังทลาย ซอมบี้ระดับต่ำไหลออกมาจากด้านใน

ทั้งยังมีซอมบี้ระดับสูงร่างกายใกล้เคียงมนุษย์ด้วย...แทนที่จะเรียกว่าร่างมนุษย์ เรียกว่าสัตว์ประหลาดที่ถูกกลทอนให้เห็นชิ้นเนื้อสีแดงพ่นกระจาย และเส้นเลือดเปลือยเปล่าที่ทะลักออกมาจะดีกว่า

และเจ้าสิ่งนี้ยังถือปืนอีกต่างหาก

ทันใดนั้นลูกกระสุนก็แล่นผ่านข้างหูอุจิ้น...เขาใช้มือข้างหนึ่งกุมท้องอีกข้างหนึ่งยกปืนขึ้นสู้ หอบหายใจถึงขณะยิงฝ่ายตรงข้าม แต่ความลนลานก็ทำให้ยิงพลาดเป้า ซอมบี้ระดับสูงตัวเหินว่อนหะช่วงชิงโอกาสได้ก่อน กระสุนปืนนัดหนึ่งจึงพุ่งใส่อุจิ้นล้มลงกับพื้น

กลิ่นเหม็นเน่าของลิ่มเลือดและเมือกโซยเข้าจมูก สีหน้าของอุจิ้นซีดแล้วซีดอีก...

เสียงเตือน“ติ๊ง”ดังขึ้น “สถิติสูงสุด : 24 วินาที”

อุจิ้นพยายามลุกขึ้นยืน ทว่ายังไม่ทันยืนได้อย่างมั่นคง การต่อสู้อรอบต่อไปก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

สัตว์ประหลาดในระยะ 20 เมตรถูกตั้งค่าใหม่ และยังไม่บังเกอร์เหมือนเดิม จุดประสงค์ของการฝึกความกดดันทางจิตใจมีเพียงอย่างเดียว...คือบังคับให้เขาควบล้ม

ครั้งนี้เด็กหนุ่มอดกลั้นได้สั้นกว่าเดิม 16 วินาที

อุจิ้นไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เขาหอบหายใจถึงพลาถกกระดูกซี่โครงค้ำไว้

มันไม่เหมือนห้องฝึกยิงเป้าเคลื่อนที่ การรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้งห้าที่จำลองขึ้นมากเกินไปเหมือนเป็นตัวกระตุ้นอย่างต่อเนื่อง และดูเหมือนอุจิ้นจะทำพลาดไป ไม่เพียงล้มเหลวในการบังคับให้ตัวเองเกิดความปรารถนาในการต่อสู้ แต่กลับส่งผลกระทบอย่างหนักต่อความสามารถในการตัดสินใจตรรกะ

ของเขาด้วย

ฉาถูกตั้งค่าใหม่อีกครั้ง

อุจิ้นยกปิ่นขึ้นอย่างมีนัย แต่แล้วก็ถูกซอมบี้ที่ตั้งค่าใหม่เมื่อครู่แทงจากด้านหลัง...

“อ้ากกกก!!!”

อุจิ้นฝังศีรษะลงในโคลนเลือดตรงหน้า

ไอ้ «ฝูงซอมบี้กลุ่มดาวนกอินทรี» บ้า! แล้วก็เกมกลยุทธ์รักอะไรนั่นด้วย! จะมีฉากสงครามแบบนี้ได้ยังไงกันเล่า!

ขณะเดียวกันซอมบี้ระดับสูงร่างสัตว์ประหลาดถูกถลกหนังก็เข้ามาโจมตีอีกครั้ง จวนจะแนบหน้ากับอุจิ้นอยู่รอมร่อ...

ซอมบี้ถูกรองเท้าคอมแบตถีบออกไปทีหนึ่ง

อุจิ้นใช้แขนปิดตา พลังยกปิ่นยิงสะเปะสะปะ

คนที่มา “...”

อุจิ้นรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติไป จึงลดข้อศอกลงเผยให้เห็นดวงตาคู่ดวงที่หวาดระแวง

เว่ยลือเอ๋อยอย่างเย็นชา “ขนาดนี้แล้วยังจะงก 1,000 คะแนนเครดิตอยู่อีก?”

ชายหนุ่มก้มตัวลงเปิดแจ็กเก็ตต่อสู้อยู่ของปีศาจกระต่าย แล้วดึงบัตรฝึกของอีกฝ่ายออกมาจากกระเป๋าด้านหลัง ก่อนจะรูดบัตรลงบนเครื่องเก็บเงินทางด้านซ้ายของห้องฝึกโดยไม่เปิดช่องว่างให้ทักท้วงใดๆ

“ติด” เสียงเตือนดังขึ้น “โปรแกรมฝึกความกดดันทางจิตใจแพ็กเกจการดูแลจากครูฝึกแบบรายเดือนเปิดใช้งาน”

รอมเท้าสาวน้อย

เสียงรูดบัตร ดังออกมาจากเครื่องเก็บเงินอย่างเรงร่า

หลังจากนั้นฉากเสมือนจริงก็ตั้งค่าใหม่ «คำชี้แจงในการฝึกความกดดันทางจิตใจ» ปรากฏขึ้นบนหน้าจอโฮโลแกรม

“ขอขอบคุณที่เลือกแพ็คเกจการดูแลจากครูฝึกแบบรายเดือน ฐานฝึก XX ของเมืองฝูกงเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์บนเส้นทางการเติบโตของคุณ หน้าที่รับผิดชอบของครูฝึกครอบคลุมถึงการดูแลจิตใจของผู้เข้าฝึก การแนะนำการฝึกให้แก่ผู้เข้าฝึก การทำให้ผู้เข้าฝึกรู้สึกอบอุ่น ความรับผิดชอบต่อความกดดันทางจิตใจชนิดรุนแรงจะตกเป็นหน้าที่ของครูฝึกแทนฝ่าย B (ผู้เข้าฝึก)...

“หลังจากเปิดใช้งานบัตรรายเดือน ผู้เข้าฝึกจะได้รับคำแนะนำจากครูฝึกสูงสุด 8 ชั่วโมงต่อวัน สามารถจ่ายค่าบริการและทิปให้ครูฝึกได้ ต่อไปจะเป็นรายชื่อครูฝึกแนะนำประจำเดือน...เก็บค่าเสนอชื่อในการเลือกครั้งแรก (ชาวดีครูฝึกเหรียญทอง ครูอาจวันคิดค่าเสนอชื่อครั้งแรกในเวลาที่จำกัด!)...”

อุจันถลิ่งตาโตขณะมอง

รายชื่อครูฝึกหลายสิบคนสว่างขึ้นกลางอากาศ มีครูอาจวันที่คุ้นเคย และครูผู้ช่วยหญิงแสนเอ็นชามากด้วย สัดส่วนคำชมเชยและข้อเสนอแนะค่าทิปถูกระบุไว้ใต้รูปโปรไฟล์ของแต่ละคน เมื่อบวกกับคำแนะนำที่แพงหูฉี่ ก็แทบจะชุดรีดคะแนนเครดิตของครูฝึกจนหมดตัวกันเลยทีเดียว...

พีบ หน้าจอถูกปิด

เวย์ลือซ่อมชู้อย่างเย็นชา “นายอยากเสนอชื่อใคร”

อุจิ่นนึ่งค้ำ ก่อนส่ายหน้าแรง “มะ...มะ...ไม่มีครับ...”

เวย์ลือ “มานี่”

อุจิ่นกระโดดเข้าหาอย่างรวดเร็ว ยืนตัวตรงหันหน้าต่อหน้าเวย์ลือ

เวย์ลือออกคำสั่ง “นั่ง”

ภายในห้องฝึกไฮโลแกรม เรซินขึ้นรูปได้ชนิดอ่อนที่ใช้ในการจำลองภูมิประเทศของฉากค่อยๆ ราบลงกับพื้น ทำให้มีพื้นที่ว่างสำหรับให้คนทั้งคู่นั่งลง

ชายหนุ่มนั่งลงตามใจชอบ ขาเรียวยาวข้างหนึ่งงอขึ้น อีกข้างหนึ่งเหยียดออก รองเท้าคอมแบตสีดำเงางาม อุจิ่นชำเลื่องมองอย่างอดไม่ได้...ที่ตัวเองสวมอยู่เป็นเครื่องเท้าสีขาวทั่วไปสำหรับการฝึกซ้อม ออร่านั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน

เวลานี้พื้นที่ว่างที่เหลืออยู่มีขนาดเพียงหน่วยตารางนิ้ว ทั้งสองจึงจำเป็นต้องใกล้ชิดกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อุจิ่นพยายามทำตัวเองให้เสถียรเพื่อลดปริมาณในการยึดครองพื้นที่ พลางหันมองลูกพีด้วยสายตาเป็นประกาย “พี่ใหญ่ พวกเราจะเริ่มเรียนจากจุดไหนก่อน...”

ชายหนุ่มก้มศีรษะลงเล็กน้อย จนเมื่อลอนผมหยักศกพู่ฟองของอุจิ่นค่อยๆ นิ่งลงจึงได้ละสายตาออกไป

ปากกาเลเซอร์ชี้ไปตรงหน้าที่รับผิดชอบของครูฝึกบนภาพฉายด้วยท่าทางสบายๆ เวย์ลือเอ่ยขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ “เริ่มจากดูแลจิตใจของผู้เข้าฝึก”

อุจิ่น “!!!”

เวย์ลือ “นายรู้เรื่องการฝึกความกดดันทางจิตใจมากน้อยแค่ไหน”

อุจิ่นเค้นสมองทบทวนสิ่งที่ครูผู้ช่วยเคยพูดอยู่นาน ก่อนจะเอามารวมกับคำแนะนำของผู้จัดการทีมก่อนหน้านี้ “...การผ่านแบบจำลองสภาพแวดล้อมความกดดันทางจิตใจ ช่วยปรับตัวให้เข้ากับอาการตื่นตระหนกและการต่อต้านการขึ้นมาก่อนล่วงหน้า รวมถึงเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพแบบเปิดเผย...”

ลูกพีส่งเสียงอึม

อุจิ่นเงยบงกชขึ้น ก่อนเงยหน้าขึ้นตั้งใจฟัง

“การฝึกความกดดันทางจิตใจ ชื่อเต็มคือ - การฝึกความกดดันทางจิตใจ และการควบคุมอารมณ์” เว่ยลืออธิบายด้วยเสียงที่นิ่งเรียบแต่ทรงพลัง “ย้อนกลับไปในยุคกลางมันถูกเรียกว่า ‘สัมผัสแห่งความตาย’”

อุจิ้นเบิกตากว้าง

“ในสภาพแวดล้อมของสงคราม ทหารได้รับความกดดันทางจิตใจสูง การป้องกันไว้ก่อนจึงมีประสิทธิภาพกว่าการยื่นมือเข้าไปช่วยหลังมีอาการป่วย การพัฒนาเทคโนโลยีไฮโลแกรมทำให้สภาพการฝึกความกดดันทางจิตใจสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น...แต่มันถูกองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนของสหพันธรัฐสั่งห้ามเมื่อ 40 ปี ก่อน” เว่ยลือกล่าว “เพราะเกิดผลข้างเคียงบ่อย ผู้ที่ได้รับการฝึกส่วนใหญ่แบกรับแรงกดดันทางจิตใจได้ไม่ถึงระดับ A”

อุจิ้นลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ในการประเมินบุคลิกภาพของเขาส่งที่ตรงกันข้ามกับการเปิดเผยที่ได้ระดับ E ก็คือความสามารถในการแบกรับแรงกดดันทางจิตใจที่ได้ระดับ A จากนั้นลูกพี่ก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง “แล้วก็...”

อุจิ้นหุบฝีปาก

เว่ยลือกวาดสายตามองอีกฝ่าย “ขาดผู้ดูแลการฝึกที่มีประสบการณ์”

อุจิ้นกะพริบตาปริบ ขยับเข้าใกล้ลูกพี่อย่างเร็ว

เว่ยลือเลิกคิ้ว ปล่อยให้ปีศาจกระต่ายขยับไปมาตามใจชอบ “ในรายการโคลอสเซียมไม่มีจากไหนที่ต้องฝึกความกดดันทางจิตใจ ซึ่งเป็นหนึ่งในความแตกต่างที่ชัดเจนกับสตาร์ลิก ถ้าเป้าหมายของนายคือแค่เดบิวต์ ฉันสามารถพาanyakกลับไปห้องฝึกเป้าเคลื่อนที่ได้”

อุจิ้นชะงัก เขาใช้เวลาอยู่นานกว่าจะเอ่ยขึ้นอย่างเหนียมอาย “...ผมอยาก...เป็นนักแข่งอาชีพในลีก”

การประเมินบุคลิกภาพแบบเปิดเผย E ประสบการณ์ตื่นเซิน ฝึกพื้นฐานทางยุทธวิธีเพียง 2 วัน เป้าเคลื่อนที่เฉลี่ยวงที่ 7 แม้แต่ในหมู่เด็กฝึก พื้นฐานของอุจิ้นก็ยังจัดว่าอยู่ระดับล่าง ตำแหน่งเดบิวต์ในรายการโคลอสเซียมมีเพียง 10 ตำแหน่ง ยิ่งเวลาผ่านไปการแข่งขันก็ยิ่งเข้มข้นมากขึ้น ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่สามารถรับประกันการเดบิวต์ได้แบบนี้ ยังมีหนามาวุดเพื่อเจอเรื่องสตาร์ลิก...ที่แม้แต่ผู้จัดการทีมไปเวยวาก็อาจจะไม่สนับสนุนเขา

แต่ที่นั่งอยู่ตรงหน้าคือลูกพี่

อุจิ้นให้ความเชื่อใจและความจริงใจกับเวย์ลือเป็นพิเศษ

รวมถึงความจริงใจที่มีต่อความทะเยอทะยานของเขาเองด้วย

ตอนเซ็นสัญญาเป็นเด็กฝึกครั้งแรก เป้าหมายของอุจิ้นคือการเป็นไอดอลอันดับต้นๆ ที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจให้เหล่าแฟนๆ ดังนั้นในการเซ็นสัญญาเป็นเด็กฝึกครั้งที่ 2 จึงเป็นไปได้ที่วิสัยทัศน์ของเขาจะจำกัดอยู่แค่ตำแหน่งเดบิวต์

เป็นเวลาเกือบ 2 เดือนแล้วที่เขาข้ามเวลามาโดยไม่ได้ตั้งใจ ตอนแรกจุดประสงค์ในการเข้าร่วมรายการโคโลสเซียมของอุจิ้นคือการขางานนี้เอาไว้จะได้ไม่ต้องไปชุดเหมืองแร่ แต่ 2 เดือนผ่านไป เมื่อลองมองอย่างละเอียดอีกครั้ง กลับพบว่าเป้าหมายแตกต่างไปจากเดิม

จากการแข่งขันรอบประเมินจนถึงสนามแข่งอุณหภูมิสูงและเขาวงกตเซลล์อาวุธปืนที่ทำให้เขากลับในตอนแรกกลับกลายเป็นหนึ่งในสหายร่วมรบที่คุ้นเคยที่สุดของเขา

หากบอกว่าเพลงธัมในรายการโคโลสเซียมช่วยเติมเต็มความฝันบนเวทีของเขา ก่อนข้ามเวลามา ตอนนี้การแข่งขันเซอร์ไวเวลก็ได้กลายมาเป็นเวทีที่ 2 ที่อุจิ้นปรารถนา จากการชิมชับนจนเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยไม่รู้ตัว บนเวทีคือเกมหลบหนีเอาชีวิตรอดที่สร้างขึ้นอย่างพิถีพิถัน ส่วนด้านล่างเวทีคือแฟนคลับที่คอยส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจเขา

หลังจากอุจิ้นพูดประโยคเมื่อครู่ออกไป แก้มของเขาก็แดงระเรื่อ พลังรับกล่าวเสริม “...!!! ผมหมายถึงถ้าสามารถเดบิวต์ได้...”

จู่ๆ ฝ่ามือด้านหยาบก็กดลงบนลอนผมหยักศกของเด็กหนุ่ม

เวย์ลือจุกปาก “นักแข่งอาชีพยังไกลไป”

ดวงตาอุจิ้นหลุบลงทันใด ก่อนได้ยินเสียงลูกพี่เอ่ยขึ้นอีกครั้ง “ฝึกต่อไปอีก 7-8 เดือนอาจจะเก่งขึ้น”

ทันใดนั้นผมหนุ่มอุ่นๆ ได้ฝ่ามือก็ชี้ขึ้นอย่างมีความสุข

เวย์ลือโยนปืนให้อีกฝ่าย พลังทำหน้าที่ปีศาจกระต่ายที่ตื่นเต้นดีใจไปยืนกลางด้นเจียน จากนั้นก็นึกเรื่องบางเรื่องขึ้นได้ “อีกอย่าง การฝึกความกดดัน

ทางจิตใจไม่ได้มีเพื่อเปลี่ยนแนวโน้มนุคลิกภาพ”

อุจิ้นเอ่ยอย่างงงๆ “แล้วการเปิดเผยระดับ E...”

เวย์สือเล็กคิ้ว “ระดับ E ก็มีสไตล์การเล่นในแบบของระดับ E การฝึกความกดดันทางจิตใจคือการให้ผู้เข้าฝึกสามารถตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผลภายใต้สถานการณ์ที่ร้ายแรง ไปยืนด้านขวา”

อุจิ้นรีบเดินไปยืนด้านขวา ความรู้สึกกดดันเล็กน้อยในตอนแรกดูเหมือนจะถูกปลดล๊อคอย่างน่าอัศจรรย์ เขาเอ่ยถามอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ “พี่ใหญ่ ผมไม่ต้องเปลี่ยนจริงๆ เหรอ...”

ภายในห้องฝึกแสงสลัว แก้มของเด็กหนุ่มแดงเรื่อ แววดตาเป็นกังวล เขาถือปืนเหมือนกระต่ายถือแคร่รถที่อยากกินแต่ไม่กล้ากิน

เวย์สือหันตามองอยู่นานก่อนเอ่ยขึ้น “ไม่ต้อง นายก็คือนาย”

อุจิ้นเงยหน้าขึ้นทันใด เผยฟันขาวซึ่งน้อยอย่างเรีงว่า

เหมือนกระต่ายที่ถูกประทับตราใบรับรองการอนุมัติ

สายตาของเวย์สือจ้องมองไปยังรอยประทับที่จางหายไป หลังได้รับการฟื้นฟูด้วยยา คอขานวลก็เปล่งประกายไม่ปรากฏร่องรอยใดๆ ให้เห็นอีก

ชายหนุ่มกวาดสายตาตลอดสอง ลักพักก็ละออกมา

เมื่อไฟบ่งชี้ในดันเจี้ยนสว่างขึ้นอีกครั้ง อุจิ้นก็ติดอาวุธครบมือเตรียมรบเรียบร้อยแล้ว

เวย์สือพลิกดูบันทึกสถิติที่หน้าผาของอีกฝ่ายแล้วให้คำแนะนำทางยุทธวิธี “จำไว้ว่าเป้าหมายของนายคือคาดเดาตำแหน่งล่วงหน้าอย่างสมเหตุสมผลท่ามกลางความกดดันทางจิตใจ ไม่จำเป็นต้องดันทุรัง ฝึกความกดดันทางจิตใจไม่ใช่ทดสอบสมรรถภาพร่างกาย นายหยุดดันเจี้ยนชั่วคราวได้ทุกเมื่อ แค่มองมาที่ฉัน”

อุจิ้นพยักหน้าหงิกๆ ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ พี่ใหญ่คงไม่ได้จะจ้องเขาอยู่ตลอดหรอกใช่ไหม...แบบนี้ก็อายแย่เลยสิ!!

อุจิ้นรีบเอ่ย “ขอบคุณครับพี่ใหญ่...ไม่ต้องหรอก...”

เวย์สือหันตา “หรือนายอยากใช้คำปลอดภัย”

อุจิ้นไม่รู้สักถึงอะไรทั้งสิ้น สีหน้าแลดูมึนงง “คำอะไรนะ ก็ได้...มั้จครับ”

คอหอยของเวย์สือขยับเล็กน้อย

อุจิ้นยังไม่หันหันกลับ ดันเจียน «ฝูงซอมบี้กลุ่มดาวนกอินทรี» ก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

คงเป็นเพราะเพิ่งได้รับใบรับรองกระต่ายมา เด็กหนุ่มจึงชมอารมณ์ได้ดีกว่าตอนฝึกคนเดียว

บันทึก 24 วินาทีถูกทำลายสถิติ ทว่าผ่านไป 32 วินาทีเขากลับยังไม่สามารถต้านทานชะตากรรมของการถูกซอมบี้ห้อมล้อมอย่างสิ้นหวังได้ จึงรีบหันมองลูกพี่...

ซอมบี้ระดับสูงที่กำลังยืนสองมืออันโหดเหี้ยมมาทางอุจิ้นพลันหยุดนิ่งกลางอากาศ

ชายหนุ่มกระโดดลงมาจากอัมจันทร์ เลื้อยคลุมทหารพิทักษ์มาด้วยเขาสดค้างอันเยื่อหุ้มลง พลางยื่นมือไปหาอุจิ้น ประหนึ่งจะกอบกู้สายตาออกจากฝูงซอมบี้เนื้อตัวเหวอะเหว

เว่ยสือมองกระต่ายอุจิ้นที่ถูกล้อมรอบที่ฝูงซอมบี้รังแกด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “ยื่นให้ตรงตำแหน่ง ดูจุดศูนย์ถ่วงด้วย ภายใต้อาณัติความกดดันทางจิตใจ ร่างกายจะปรับเป็นท่าสามเหลี่ยมด้านเท่าโดยอัตโนมัติเนื่องจากความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ แยกเท้าออก”

ชายหนุ่มใช้รองเท้าคอมแบตกระแทกรองเท้าขาวคู่ของอุจิ้น เพื่อให้อีกฝ่ายแยกเท้าขาวออก

หนังโครเมียมสีดำและขอบยางมันวาวบังคับให้อุจิ้นค่อยๆ ก้าวไปด้านหลัง กลืนอายความก้าวร้าวรุนแรงทำให้เด็กหนุ่มอดมองเว่ยสือไม่ได้

“โน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อชดเชยแรงสะท้อนกลับ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงต่ำเมื่อที่เต็มไปด้วยผิวหนังด้านหยาบปรับตำแหน่งไหล่ขวาของอุจิ้น

อุจิ้นตอบรับโดยไม่รู้ตัว

ตอนนั้นเองเว่ยสือก็ก้มหน้าลง พลางเอ่ยเสียงค่อย “ตั้งใจโฟกัส สายตา

¹ ค่าปลอดภัยคือชุดคำหรือสัญญาณที่ใช้เพื่อสื่อถึงสภาวะทางร่างกายหรืออารมณ์ โดยปกติจะใช้เมื่อเข้าใจผิดจำกัดหรือข้ามขีดจำกัดทางร่างกายและอารมณ์ไปแล้ว มักจะปรากฏในความสัมพันธ์แบบ SM (ชาติสน์ & มาโซคิสต์) เมื่อ M รู้สึกว่าทนไม่ได้จริงๆ ก็จะพูดคำนั้นออกมา จากนั้น S ก็จะหยุดและเปลี่ยนเป็นวิธีการที่ปลอดภัยกว่า

ของนายควรมีไว้ใช้คาดเดาตำแหน่งของศัตรู”

อุจิ้นที่จ้องมองลูกพี่อย่างเลื่อนลอยตอบสนองทันควัน แล้วรีบยืนตัวตรง
ภายในด้นเจียนมืดสลัว ขณะที่ปรับท่วงท่าชายหนุ่มใกล้ชิดอุจิ้นมาก
ตอนที่เอียงตัวเข็มขัดจึงแลลไปโดนอีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจ

สายเข็มขัดทหารม้าของชายหนุ่มทำจากหนังสีน้ำตาลเข้ม หัวเข็มขัด
ด้านในเคลือบด้วยทองเนื้อดี ที่ด้านหนึ่งของเสื้อคลุมทหารมีมิดเกือกม้าเสียบอยู่
ใต้ไหล่และเครื่องหนังลงไปคือขาตรงเหนือสองข้างที่จมอยู่ในรองเท้าคอมแบต

“หลังตรง” เสียงแหบพร่าแผ่วเบาของชายหนุ่มดังมาจากข้างตัว

ลมหายใจร้อนผ่าวรินรดบริเวณต้นคอเด็กหนุ่ม หัวทั้งร่างปลิ้นขึ้นสีแดง
เลือดฝาด อุจิ้นยัดหลังตรงอย่างรวดเร็ว พลังมองเวย์ลืออีกครั้งอย่างอดไม่ได้
สีหน้าเย็นชา เครื่องหน้าคมกริบราวมีดขาน

“โอเค” เวย์ลือพยักหน้า พาปีศาจกระต่ายไปยังกึ่งกลางของด้นเจียน
แล้วเปิดใช้งานด้นเจียนอีกรอบ

ซอมบี้ถลาเข้ามาอีกครั้ง

อุจิ้นแน่นิ่งไปสักพักกว่าจะตอบสนอง ใบหูแดงเรื่ออย่างควบคุมไม่ได้

พี่ใหญ่...หล่อมากจริง ๆ

คือว่า...

คือว่า...

เสียงกริรร้องดังมาจากด้านหลัง

รูม่านตาของอุจิ้นหดเล็กลงกะทันหัน กระสุนเสมือนจริงแลลผ่านไหล่
ไป จากนั้นเด็กหนุ่มก็พลิกตัวไปทางขวาสองทบหลบหลีกการโจมตีของซอมบี้
มือที่ยึดไกปืนไว้อย่างแน่นหนาเข้าถึงเซนส์ปืนได้อย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกันก็ถือว่าตัวเองอยู่ในใจ

1,000 คะแนนเครดิตสำหรับคำแนะนำจากครุฝึก 1 ชั่วโมง! แถมลูกพี่
ยังสละเวลาอันมีค่ามาถึงที่นี่!

ตนไม่เพียงไม่ตั้งใจโพกัส แต่ยังจ้องพี่ใหญ่ตลอดเวลา!

เกินไปแล้ว...วอกแวกเกินไปแล้ว อ้ากกกก!

เวย์ลือซึ่งอยู่ตรงอัฒจันทร์ด้านข้างเฝ้ามองอีกฝ่ายด้วยสายตาลึกล้ำ

รอยหยักบริเวณมุมปากคล้ายเผยความอ่อนโยนออกมาเพียงชั่วพริบตา จากนั้นก็กลับคืนสู่ความเย็นชาอย่างรวดเร็ว

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง ในที่สุดอุจิ้นก็ปรับตัวเข้ากับฉากซ้อมบ๊ิเลียดนองหัวสมองระเบิดได้ คะแนนการเคลื่อนที่และการคาดเดาตำแหน่งล่วงหน้าเริ่มขยับเข้าใกล้คะแนนการยิงเป้าเคลื่อนที่เข้าไปทุกที

เวย์สือพยักหน้าอย่างพอใจ ก่อนตัดฉากไปยังต้นเจี้ยนต่อไปอย่างไม่ลังเล...ผีหน้าขาวซีดโผล่พรวดพราดออกมาจากด้านหลังเด็กหนุ่ม

อุจิ้น “!!!”

ความแม่นยำในการยิงเป้าหลุดไปเป็นวงที่ 3 อีกครั้ง

เวย์สือ “จำไว้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถรบกวนเงื่อนไขในการคาดเดาตำแหน่งล่วงหน้าของนายได้”

อุจิ้นหอบหายใจถี่ ในที่สุดจังหวะการเต้นของหัวใจก็สงบลง เขาจ้องมองผีสาวหน้าตาน่ากลัวที่ยังไม่สามารถลงมือได้

เวย์สือ “ระดับความยากของต้นเจี้ยนฝึกความกดดันทางจิตใจไม่สูงเท่าเป้าเคลื่อนที่...ลองนึกถึงเมทัลล์โลม์ดู”

อุจิ้น “...”

เวย์สือพูดด้วยสีหน้าเมินเฉย “ว่าเริงน่ารัก”

ปัง ผีสาวถูกเด็กหนุ่มที่หายใจถี่กระชั้นปลิดชีพ

ฉากเปลี่ยนไป

จระเข้บึงยักษ์ อุจิ้นใช้ทุกวิถีทางฆ่ามันอย่างสุดกำลังและหลบหนีอย่างยากลำบาก จากนั้นก็เป็นเอเลี่ยน...ผ่านไป 20 นาที อุจิ้นเติบโตอ่อนปรลิตที่พยายามเจาะทะลวงหน้าต่างของเขา พลังกุ่มทองขณะฝ่าด่านต้นเจี้ยน

2 ชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ไม่ต้องรอให้เวย์สือชี้แนะ อุจิ้นก็คุกเข่าข้างเดียวลงกับพื้นโดยใช้ปืนกลมือช่วยประคอง แล้วหลับตาลงทั้งสองข้าง สูดลมหายใจเข้าลึกอย่างหยุดไม่ได้...เขาเจอหนึ่งสยองขวัญเกือบทุกรอบ

ในที่สุดฉากเสมือนจริงก็หายไป

อุจิ้นบังคับตัวเองให้ยืนขึ้น จากนั้นก็ลืมตาอการต่อสู้ แต่แล้วก็ต้อง

อ้าปากค้างด้วยความแปลกใจ ร่างกายที่ตึงเครียดในที่สุดก็ผ่อนคลายลง

พื้นเหนียวเหนอะหนะค่อยๆ กลับคืนสู่สภาพเดิม ขอบเขตการมองเห็น ที่มีดิสทอร์ชันเปลี่ยนเป็นสว่างใส เผยให้เห็นขอบห้องฝึกที่ทำจากวัสดุพิเศษ เครื่องเก็บเงินส่องแสงกะพริบ ชั้นวางอาวุธและตู้เก็บชุดเกราะที่ตั้งห่างจาก อัฒจันทร์ไปไม่กี่สิบเมตร

ฉากฝึกระดับพื้นฐาน ผ่านด้านทั้งหมด

ใบหน้ากลมๆ เยขึ้นอย่างรวดเร็ว เต็มเปี่ยมด้วยความดีใจ

เวย์ลือเลิคว์ พลงยื่นน้ำและยาฟื้นฟูให้

ขณะยื่นมือออกไปจู่ๆ แก้มของอุจิ้นก็ร้อนผ่าว เหตุการณ์ตอนพีที่ใหญ่ปรับ ตำแหน่งการยืนให้ตนเผลอเข้ามาในสมองจับพลัน

คำแนะนำจากครูฝึก 1,000 คะแนนเครดิตต่อชั่วโมงมีประสิทธิภาพ มากกว่าการฝึกคนเดียวหลายเท่าตัว ลูกพี่มีประสบการณ์โชกโชน ปรายตามอง แค่วาบเดียวก็เห็นปัญหาแล้ว

เวย์ลือเฝ้ามองอุจิ้นกลืนยาฟื้นฟูอยู่เจียบๆ พลงทำท่าให้อีกฝ่ายยื่น มือขวาออกมา

“อัตราการเต้นของหัวใจ 130 ครั้งต่อนาที” เวย์ลือเอ่ยถาม “ยังกลัว อยู่ไหม”

ชายหนุ่มโน้มตัวลง มองอุจิ้นด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก นิ้วโป้งขวาถูบไล้ บริเวณจุดชีพจรที่เปราะบางที่สุดของเด็กหนุ่ม รองเท้าคอมแบตเข้าประชิด รองเท้าขวาคู่ซ้ายอีกครั้ง

อุจิ้นถอยหลังโดยไม่รู้ตัว “...มะ...ไม่กลัว...”

เวย์ลือแฉ่งเตือน “140 ครั้งต่อนาที”

อุจิ้นส่ายหน้ารัว “...มะ...มะ...ไม่! หลังจากซ้อมบีไปก็ไม่กลัวแล้ว...”

เวย์ลือ “149”

หลังใบหูอุจิ้นแดงแฉ่ ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าร่างกายของตัวเองแทบขีดขีดผนัง เรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มตรงหน้าทั้งเย่อหยิ่งและทรงอำนาจ

ในที่สุดรองเท้าคอมแบตก็ปล่อยรองเท้าขวาคู่ซ้ายเป็นอิสระ

เวย์ลือพยักหน้า ปล่อยข้อมือขวาของอุจิ้น ใช้ปากกาเลเซอร์ชี้ไปยังหน้าที่

รับผิดชอบของครูฝึกบนภาพฉาย

“ทำให้ผู้เข้าฝึการู้สึกอบอุ่น”

ได้ผลดีอย่างน่าประหลาด เพียงแต่ว่ากระต่ายตัวกลมที่เดิมที่แค่ตัวอุ่นๆ เกือบจะกลายเป็นกระต่ายย่างก็เท่านั้น

เว่ยสือเหลือบมองเวลา แล้วดึงแบบฟอร์มข้อเสนอแนะออกมาจากเครื่องเก็บเงิน พลางทำทำให้อุจิ้นกรอกข้อมูล

«ข้อเสนอแนะสำหรับการให้คำแนะนำของครูฝึก (จำเป็น)» : คะแนน

0 - 10

1. การดูแลจิตใจของผู้เข้าฝึก

อุจิ้นกรอก 10 คะแนนอย่างไม่มีรีรอ

2. การแนะนำการฝึกให้แก่ผู้เข้าฝึก

อุจิ้นอยากจะกรอก 12 คะแนนด้วยซ้ำไป!

3. ทำให้ผู้เข้าฝึการู้สึกอบอุ่น

อุจิ้นลังเลนิดหน่อย แต่สุดท้ายก็กรอก 10 คะแนนเหมือนเดิม

4. ต่ออายุเป็นแพ็กเกจรายปีหรือไม่

อุจิ้นลังเลเล็กน้อย ปลายปากกาหยุดชะงัก

เว่ยสือที่กำลังวิเคราะห์บันทึกการฝึกความกดดันทางจิตใจเหมือนจะรู้สึกได้ กวาดสายตาไร้อุณหภูมิมีมามองพร้อมมอราที่แผ่ออกมาราวพายุภูเขาโหมกระหน่ำ

ขายาวก้าวเข้ามาก้าวหนึ่ง รองเท้าคอมแบตกระแทกรองเท้าขาวคู่เล็กๆอีกครั้งอย่างไม่ปราณี การรบอีกฝ่ายตามอำเภอใจ “ไม่ยินยอม ทิม?”

เชนส์ปีน

สีหน้าของ เว่ยลือไร้ความรู้สึกอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็แฝงไปด้วยความหึงหวงโศก
อุจิ้นตัวลั่น เขียนเครื่องหมายถูกอ้วนๆ ลงด้านหลังตัวเลื่อกอย่างลนลาน
ดูจากลายมือก็รู้ว่าหวาดกลัวจนกลายเป็นนกกระทา
แบบฟอร์มถูกส่งให้ลูกพี่อย่างนอบน้อม เว่ยลือสอดมันกลับเข้าไปใน
เครื่องเก็บเงิน...เสียง “ติ๊ด” ดังขึ้น รูดบัตรสำเร็จ เสียงแจ้เตือนหวานแหว
ดังขึ้นอีกครั้ง

ดวงตาคู่ nhỏของอุจิ้นเคลื่อนที่ไปมาซ้ายทีขวาทีตามแบบสอบถาม เมื่อ
โดนหักเงินตัวก็พลันหดเล็กลง

คำแนะนำจากครูฝึก 1,000 คะแนนเครดิตต่อชั่วโมง

ค่าสมัครรายเดือน ค่าสมัครรายปี ค่าบริการเพิ่มเติม ค่าเสนอซื้อ

ค่าทิป...

สายตาพร่ามัว

คล้ายกลับไปທີ່ตึกไปเยว่กวงเอนเตอร์เทนเมนต์

สีหน้าจั่วอีแลดูปวดใจ “เสี่ยวอู ใช้เงินแบบนี้ได้ยังไง!”

ชิซาร์ตะโกนเสียงดังลั่น “เสี่ยวอู! ใครปล้นคะแนนเครดิตนายไป! พี่จะ
ไปจัดการให้เอง จะตอยแม่งให้ยับ!”

เลขาฯชวีส่ายหน้าอย่างเวทนา “เสี่ยวอู เงินเดือนเดือนที่แล้วของนาย
ทำไมเอาไปซื้อถั่ว ลูกกวาด ขนมผิงจนหมดเลยล่ะ...”

เมื่อเวย์ลือเห็นปีศาจกระต่ายยืนตัวหดยู่มุมผนัง ร้องไห้กระซิกไร้สัมเสียดให้กับความยากจน ส่วนเวตาก็ดูเลื่อนลอย จึงจุปากอย่างอดไม่ได้

“มานี่” ชายหนุ่มออกคำสั่ง

อุจิ้นวิ่งเหยาะๆ เข้าไปใกล้ เพื่อดูแบบประเมินการฝึกความกดดันทางจิตใจในมือลูกพี่

มีกราฟเส้นหน้าตาเข้าใจง่ายอยู่ใต้ข้อมูลการฝึกที่อัดแน่น จากการฝึก 2 ชั่วโมง เวลาต่อต้านการขึ้นนำลดลงเร็วที่สุด รองลงมาคือเวลาตื่นตระหนก หมายความว่าผู้เข้าฝึกปรับตัวเข้ากับฉากความกดดันทางจิตใจระดับพื้นฐานได้แล้ว

ตรงข้ามกับความก้าวหน้าของเส้นที่แสดงถึง ‘ความก้าวร้าวจากความกดดันทางจิตใจ’ ที่ลดต่ำลงอย่างต่อเนื่อง

พูดง่าย ๆ คือจิตสำนึกในการบุกโจมตียังอ่อนแอ ยิ่งปืนไม่คล่องแคล่ว ไม่ต้องทำรายงาน อุจิ้นก็สังเกตเห็นอุปสรรคในการฝึกของตัวเองได้ราง ๆ เวย์ลือถึงปากกาที่ใช้กรอกข้อมูลเมื่อครูออกจากมืออุจิ้น แล้ววงกลมล้อม ‘ความก้าวร้าวจากความกดดันทางจิตใจ’ “ไหนลองพูด”

อุจิ้นลังเล คิดหาคำพูดก่อนจะเอ่ยขึ้น “...ดูเหมือนว่าสิ่งสำคัญอยู่ที่เซนส์ป็น ตอนฝึกเมื่อกี้...หรือแม้แต่การฝึกแบบธรรมดาที่เข้าไม่ถึงเซนส์ป็น...”

เวย์ลือส่งเสียงอึม

เริ่มตั้งแต่รอบอดีตชัน ตอนเห็นปีศาจกระต่ายเกาะอยู่บนตอไม้อย่างโง่เขลา เวย์ลือก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายไม่เคยจับปืนมาก่อน

ในจิตใต้สำนึกของผู้ที่อาศัยอยู่ในสหพันธรัฐ ป็นเท่ากับความก้าวร้าว ความรุนแรง และสงคราม ผู้ที่สามารถเอาชนะอุปสรรคด้านจิตใจและเลือกการแข่งขันเซอร์ไวเวลเป็นอาชีพ ส่วนใหญ่มักมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยที่สอดคล้องกัน

เมื่อคาดเดาจากบุคลิกภาพและภูมิหลังของอุจิ้น การที่เด็กหนุ่มจะเข้าถึงเซนส์ป็นได้นั้น แน่หนอนว่าต้องยากกว่าเด็กฝึกคนอื่นหลายเท่าตัว

เมื่อเห็นว่าปีศาจกระต่ายเริ่มคิดฟุ้งซ่าน เวย์ลือจึงเอ่ย “ฉันเคยบอกแล้วว่าระดับ E ก็มีสไตล์การเล่นในแบบของระดับ E”

อุจิ้นเงยหน้าขึ้นพร้อมแวตาทที่เปล่งประกาย
คลังอาวุธของห้องฝึกเปิดออกเสียงดังสนั่น
อุจิ้นเดินตามหลัง ชะโงกศีรษะเป็นระยะ เห็นลูกพี่หีบปืนล่าสัตว์
ธรรมดาๆ ออกมากระบอกหนึ่งแล้วยื่นให้ “ลองดู”

อุจิ้นพยักหน้า เป้าเคลื่อนที่อีกด้านหนึ่งของห้องฝึกสว่างขึ้น
เด็กหนุ่มกลั่นหายใจเล็งเป้าแล้วลั่นไกทันที...เป็นดังคาด คลาดเคลื่อน
เหมือนนัดแรกของการฝึกซ้อม

เซนส์ปืนคือการสังสรรค์ความรู้สึกทางการสัมผัสด้วยมือจากการยิงปืน
นับครั้งไม่ถ้วน

ในการยิงเป้าเคลื่อนที่ นักแข่งทั่วไปจะมีความแม่นยำมากขึ้นในนัดต่อไป
ทว่าในการสู้รบจริงนั้นไม่มีเวลาอุ่นเครื่อง แม้แต่โอกาสวางปืนก็ไม่มี

อุจิ้นคืนปืนล่าสัตว์อย่างว่าง่าย เว่ยสือไม่เอ่ยคำใด ก่อนรับปืนมาแล้ว
ยิงไปยังตำแหน่งเป้าหมายอย่างแม่นยำ

อุจิ้นหัวใจเต้นรัว ดวงตาเบิกกว้างโดยไม่รู้ตัว
นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็นลูกพี่ยิงปืน คล่องแคล่วแม่นยำ กล้ามเนื้อและ
กระดูกทุกส่วนในร่างกายเหมือนพร้อมใจกันในชั่วพริบตาขณะลั่นไก ตอนหรือตา
เล็งเป้าก็ตึงตูดทุกสายตาให้จับจ้อง

ควันสีชาวยาวพุ่งออกมาจากปากกระบอกปืน ชายหนุ่มปรายตามองอุจิ้น
“รู้สึกยังไง”

อุจิ้นเอ่ยปากโดยไม่รู้ตัว “เหมือนมีแสงสว่าง...” เขากลืนประโยคครึ่ง
หลังลงคออย่างรวดเร็ว แล้วเรียกสติกลับคืนมา “เล็งถูกตำแหน่งเป้า ควบคุม
วิถีกระสุนได้อย่างแม่นยำ...”

เว่ยสือขจัดจิ้งหะ “ตอนที่นายยิงปืนไม่มีแสงสว่าง”
สายตาของชายหนุ่มเลื่อนต่ำลงเล็กน้อยจดจ่ออยู่ที่อุจิ้น เด็กหนุ่มผงะ
เหมือนมีบางอย่างแวบเข้ามาในความคิด “อะ...อะโหระครับ...”

เว่ยสือ “เมื่อไหร่ที่กลัว แสงสว่างจะหายไป”
อุจิ้นงุนงง

จากนั้นเว่ยสือก็ทำสิ่งหนึ่งที่เขาไม่เคยคาดคิด...ไฟเพดานเจ็ดจั่ว 6 ดวงภายใน

ห้องฝึกถูกเปิดพร้อมกัน แห่ลงกำเนิดแสงร้อนระอุเจิดจ้า ห้องทั้งห้องสว่างราวกับเป็นกลางวัน

นี่ไม่ใช่แสงไฟที่ห้องฝึกควรมี

อุจิ้นยังไม่ทันมีปฏิกิริยา เลือดในกายก็พลันตื่นตัวไปก่อนสติแล้ว มันผลักดันเด็กหนุ่มให้เข้าสู่จิตใต้สำนึกที่คุ้นเคยและความรู้สึกฮึกเหิมสุดขีดรวดเร็วยิ่งกว่าความจำของกล้ามเนื้อเสียอีก

นี่ไม่ใช่ไฟเพดานธรรมดา ควรเรียกว่าไฟสปอตไลต์ ไฟซ่อนผนัง หรือไฟเวที...มากกว่าไฟเพดาน

เวย์ลือเลิคว์ เอ่ยปากอยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม “ตำแหน่งที่นายถนัดที่สุดคือบนเวที”

อุจิ้นหายใจติดขัด หันศีรษะมาอย่างรวดเร็ว

เวย์ลือ “ฝึกเต้นมาที่ปีแล้ว”

อุจิ้นเอ่ยโดยไม่รู้ตัว “11 ปี...” พลังมองเวย์ลือด้วยความประหลาดใจ นัยน์ตาสีเหลืองอำพันเต็มไปด้วยความงุนงง “พะ...พี่ใหญ่รู้ได้ยังไง?!”

ภายใต้แสงไฟเจิดจ้า ปีศาจกระต่ายที่จู่ๆ ก็ถูกเปิดโปงยืนนิ่งงันอย่างงงวาย

เวย์ลือวิเคราะห์สั้นๆ “ท่าเต้นเพลงร็อมมีความยืดหยุ่นดี เต้นคล่องแคล่วกว่าเพื่อนร่วมทีมที่ถือปืนของนาย” เขาสรุปเสียงเบา “พี่ใหญ่ของนายไม่ได้ตาบอด”

อุจิ้น “...”

ความรู้สึกหนึ่งวาบผ่านใบหน้าของเวย์ลือ อาจเรียกได้ว่าเป็นความพึงพอใจ แต่ก็ถูกบดบังด้วยความเย็นชาอย่างรวดเร็ว

เวย์ลือ “เคยเรียนเต้นอะไรมาบ้าง”

ในที่สุดอุจิ้นก็ตอบสนอง ราวกับเพิ่งตื่นขึ้นมาจากความฝัน “คลาสสิก ฮิปฮอป แจซ เบรกกิ้ง ล็อกกิ้ง...”

เวย์ลือโยนปืนให้อีกฝ่าย “เริ่มจากเบรกกิ้ง”

อุจิ้นงุนงง ก้มมองพื้นอย่างลังเล ก่อนจัดเตรียมพื้นที่เต้นให้พี่ใหญ่...

เวย์ลือเหลือบมองเด็กหนุ่ม “เรียนยังไง เรียนที่ปี”

อุจิ้นตอบตะกุกตะกัก “...2 ปี เริ่มจากเรียนเปิดไหล่และยึดเอ็น พาวเวอร์มูฟ วินด์มิล คอมโบ (ท่าที่มีความต่อเนื่อง) ฟรีซ (ท่าจบ) แล้วก็ทำดันระเบิดเวที...”

เวย์สือลากปีศาจกระต่ายเข้ามา พลังทำให้อีกฝ่ายไปยืนอยู่หน้าเป้าหมายเคลื่อนที่ “โอเค เปิดไหล่”

อุจิ้นเหยียดไหล่ไปด้านหลังโดยไม่รู้ตัว กระทั่งเวย์สือสั่งให้หยุด “พอต่อไปทำตามความรู้สึกนี้ อย่าให้ระดับการเปิดไหล่ตอนยิงปืนแยกว่าตอนดัน”

อุจิ้นตอบรับทันที แต่แล้วก็พลันรู้สึกตัว...ตอนตอนยิงปืนตัวหดย่างกับนกกระทา สิ่งที่ทำให้พู่ตูดมาถูกต้องแล้ว...

เวย์สือออกคำสั่งต่อ “คอมโบ 2 ตำแหน่งเป้าหมาย E102, SE150 หลังจากโจมตี SW225 เสร็จให้ถอยไปที่บังเกอร์ครึ่งช่วงตัวแล้วฟรีซ”

อุจิ้นชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วรีบใช้ส่องแปลออกมาอีกรอบ : โจมตี 2 เป้าหมายติดต่อกัน จากนั้นกลับไปบังเกอร์แล้วหยุด...

เมื่อเด็กหนุ่มยิงเสร็จ เวย์สือก็ปรายตามองอย่างไร้อารมณ์ “ดันแบบนี้?”

อุจิ้น “เหมือนจะไม่ใช้...”

เวย์สือจุกปาก “ยิงทีหนึ่งถดถอยทีหนึ่ง ดันเบรกแดนซ์หรือดันท่าหนูกระโดดกันแน่”

อุจิ้นถลึงตาอย่างน่าอนาถ “!!!”

เวย์สือ “ต่อ”

เป้าเคลื่อนที่ถูกตั้งค่าใหม่อีกครั้ง ก่อนยิงอุจิ้นหลับตาตั้งสติจัดระเบียบความคิด เมื่อเริ่มโจมตีอีกรอบก็พยายามควบคุมสัญชาตญาณไม่ให้ถดถอยหลังจากที่ลั่นไก และมันก็ได้ผลดีกว่าเมื่อครู่มาก

แต่นึกไม่ถึงว่าลูกพี่ยังคงจับผิด “จุดศูนย์ถ่วงไม่ถูก”

อุจิ้นเบิกตาอย่างงุนงง

“ปืน” เวย์สือเอ่ยขึ้นในที่สุด “ในท่าชุดนี้ไม่มีปืน”

อุจิ้นสะดุ้งโหยง

ครู่ต่อมาชายหนุ่มเดินตรงมาที่อุจิ้นแล้วยัดปืนล่าสัตว์ใส่มือ พลังทำให้เขาถือปืนล่าสัตว์ไว้ มือด้านหยาบเกาะกุมนิ้วทั้งห้าของเด็กหนุ่มที่จับด้ามปืน

เข้ากับโลหะเย็นเยียบ “ฝึกเต็นมา 11 ปีถูกไหม”

อุจิ้นพยักหน้าเบาๆ

เวย์ลือกัมหน้า คางແລບผ่านลอนผมนุ่มฟูโดยไม่รู้ตัว “ความจำของกล้ามเนื้อ จุดศูนย์ถ่วง และสมาริจะก่อให้เกิดแรงเฉื่อย” เขากล่าวต่อ “เมื่อในเมื่อมีปีนมากกว่าหนึ่งกระบอก แรงเฉื่อยจะถูกขับออกไปเอง”

อุจิ้นนั่งงั้นทันใด

“ถ้าจะเปลี่ยนองยาก” เวย์ลือวิเคราะห์ “ถือปืนให้ดี คิดซะว่าเป็นการเรียนต้นแบบใหม่ จำไว้ว่าอย่าให้แรงเฉื่อยของร่างกายมารบกวนปีน มันคือคนที่ปกป้องนาย คือส่วนหนึ่งที่ยึดขยายออกมาจากร่างกายของนาย”

ภายใต้แสงเจิดจ้าบนเวที อุจิ้นเงยหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัวและสบสายตากับเวย์ลือ

ชายหนุ่มมีเบ้าตาลึก ใบหน้าชินตาที่เห็นเงาได้อย่างชัดเจนไร้ซึ่งความรู้สึกมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทว่าขณะยึดปืนใส่อ้อมแขนเด็กหนุ่ม ใบหน้านั้นกลับดูเหมือนจะไปกระทบจังหวะการเต้นของหัวใจอุจิ้นเบาๆ

ใช้เวลาอยู่นานกว่าอุจิ้นจะตอบรับอย่างเชื่องช้า หลังใบหูร้อนผ่าวอัตโนมัติ “ฝึกอีกรอบ” เวย์ลือเลิกคิ้วพลาเงยขึ้น “ตั้งใจโฟกัส เซนส์ปีนค่อยๆ หากได้ แต่ขั้นแรกที่น่าจะต้องทำคืออย่าปฏิเสธมัน”

ในที่สุดอุจิ้นก็ตอบสนอง แต่เผยยิ้มเหี้ยออกมาให้เห็นเล็กน้อย “ครับ!”

รอยหยักตรงมุมปากของชายหนุ่มผ่อนคลายลง

การโจมตีต่อเนื่องของเป้าเคลื่อนที่ในรอบที่ 3 ยากกว่าที่อุจิ้นจินตนาการไว้ การละทิ้งความจำของกล้ามเนื้อในช่วง 11 ปีที่ผ่านมา หรือแม้กระทั่งสัญชาตญาณก็เกือบจะต้องระดมกำลังจากกล้ามเนื้อทุกส่วน หลังจากเสียงปืนดัง 2 นัด ตำแหน่งเป้าหมาย SE150 ก็คลาดเคลื่อนไปมาก

เวย์ลือเฝ้ามองเยิบๆ

ภายใต้แสงสว่างราวกลางวัน ปีศาจกระต่ายจอมเงอะงะตั้งค่าตำแหน่งเป้าหมายใหม่ได้เองแล้ว ก่อนจะถือปืนแคร่รอดแล้วลงสนามอีกครั้ง

คลาดเคลื่อนครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3

ครั้งที่ 4 พลาดทั้งตำแหน่งเป้าหมาย E102 และ SE150 ทว่าจู่ๆ อุจิ้น

ก็พ่นลมหายใจออกมา

ครั้งที่ 5 ตรงเป้าทั้งหมด

ครั้งที่ 8 การเคลื่อนไหวเริ่มสอดคล้องกัน

ครั้งที่ 12 อุจิ้นเริ่มสุมทิศทางของเป้าหมาย เป้าหมายทั้ง 2 ตำแหน่งไม่คงที่อีกต่อไป ส่งผลให้ปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เว่ยสือมองไปที่หน้าจอสถิติ เอ่ยปากปรับท่าทางการยิงให้อุจิ้นเป็นครั้งคราว

เสียงออตเล็กเรียนดังขึ้น 2 ครั้ง

แต่คนทั้งคู่ที่อยู่ในห้องฝึกทำราวกับว่าไม่ได้ยินมัน

กระทั่งเสียงนาฬิกาดังขึ้นในเวลาเที่ยงคืน

เด็กหนุ่มที่เกือบจะมึนชะงักไป ความจำของกล้ำเนื้อที่อยากจะสร้างขึ้นใหม่ถูกพัฒนาจนเชี่ยวชาญหลังผ่านการฝึกซ้อมหลายร้อยครั้ง ส่งผลให้การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างราบรื่นและสัมพันธ์กัน

ครั้งนี้ตำแหน่งเป้าหมายปรากฏขึ้น 3 ทิศทางรอบตัวในเวลาเดียวกัน อุจิ้นหรีตาแล้วคาดเดาตำแหน่งล่วงหน้าทั้งหมดได้ภายในครึ่งวินาที...

ลั่นไก 3 ครั้งติดต่อกัน

ทันใดนั้นแสงไฟด้านบนสุดของสนามยิงปืนก็สว่างขึ้น

เคลียร์

อุจิ้นตกตะลึง ดีใจจนแทบบ้า ปฏิกริยาแรกคือหันมองพี่ใหญ่...

ชายหนุ่มมองตรงไปยังเด็กหนุ่มที่ซุ่มไปด้วยเหงื่อ กลุ่มแสงสว่างจ้าวูบไหวอยู่ในรูฆาต

“ยินดีด้วย” เขาเอ่ยเนิบๆ “นายระเบิดเวทีแล้ว”

ใบหน้ากลมๆ ของอุจิ้นเงยขึ้นทันใด รอยยิ้มเจิดจ้าปลดปล่อยความอ่อนเยาว์อย่างเต็มเปี่ยม

เว่ยสือยื่นมือออกมา ทำท่าให้อีกฝ่ายไฮไฟฟ์

อุจิ้นกระโดดขึ้นไปบนอัฒจันทร์ ส่งเสียงดีใจราวลูกเสือดาวที่ร่าเริงแจ่มใส เดียวกระโดดไปตรงนั้นที่ตรงนี้ก็อย่างตื่นเต้น...

จากนั้นก็ไขว่คว้ากอดพี่ใหญ่เต็มแรง

เว่ยลือชะงัก ก่อนกระชับแขนขวาแนบปีศาจกระต่ายเข้ามาในอ้อมกอด
อย่างไม่ลังเล

ตัวอย่าง

ประเพณีจบการฝึก

ประตู่บานใหญ่ของฐานฝึกเปิดออกจากด้านใน

แสงไฟน้อนของเมืองฝูกงถูกแยกออกจากกันด้วยชั้นหมอก กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกจำปีโชยมาจากด้านหลังฐานฝึก

อูจิ้นเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ลอนผมหยักศกเปียกชุ่มลู่ลงเนื่องจากยังเปียกไม่แห้ง ก่อนอาบน้ำเด็กหนุ่มยังกระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุข แต่หลังจากสัมผัสน้ำสติกก็กลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

ตอนวิ่งไปกอดพี่ใหญ่เมื่อครูเขาเพิ่งซ้อมเสร็จหมาดๆ เหงื่อออกเต็มตัว น้ำก็ยังไม่ได้อาบ...อีกอย่าง ดูเหมือนพี่ใหญ่แค่ต้องการจะไฮไฟท์กับเขาเท่านั้น... แต่ตนกลับวิ่งไปแบบนี้!

ไม่ได้ถามความต้องการของลูกพี่เลย!!

แก้มของเด็กหนุ่มหลังออกจากห้องแต่งตัวร้อนผ่าวจนขึ้นสีแดงอ่อนๆ ดวงตาภายใต้ผมเปียกขึ้นลอบมองเวย์สือเป็นครั้งคราว

ตอนเล่นบาสเกตบอลที่โรงเรียนแล้วซู้ตได้ 3 แต้ม การกอดไหล่เพื่อนร่วมทีมทั้งที่ตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แถมทุกคนล้วนสวมเสื้อคลุมและกางเกงขาสั้นแบบเดียวกันหมด ทั้งยังตากแดดจนกลายเป็นถ่าน จึงถือเป็นเรื่องปกติหากต้องเบียดเสียดกันไปมา

แต่พี่ใหญ่...

สวมเครื่องแบบทหารมาตรฐานของเมืองฝูกง รองเท้าหนัง เข็มขัดทหารม้า

หน้าากแสดงยศติดฟู่สีทอง ภายนอกคลุมด้วยเสื้อคลุมทหารสีดำสนิท รองเท้าคอมแบต สายเข็มขัดหนัง หัวเข็มขัดโลหะ และสันจมูกโค้งส่องสว่าง ภายใต้แสงไฟ ในขณะที่ส่วนอื่นๆจมหายไปเงามืด ชายหนุ่มยืนอยู่ท่ามกลาง อากาศเยือกเย็นและมีดสลักด้านนอกฐาน รวากับเป็นดาบปลายปืนที่ส่องสว่าง ครึ่งด้าม

อุจิ้นคร่ำครวญในใจ...แทบนึกภาพออกว่าเมื่อครูที่ตนวิ่งบุลงไปดูเหมือน ลูกอมเหนียวหนึบขนาดไหน ทำลายบรรยากาศหมดเลย!

เว่ยลือซ่าเลื่องมองอุจิ้น พลังทำให้รับตามมา

ปีศาจกระต่ายหลังอาบนํ้าเสร็จโยกกลิ่นหอมของครีมอาบนํ้าอ่อนๆ ไปหน้ากลมๆ ดูอ่อนนุ่มจากการถูหนึ่งด้วยไอร้อน ขยับตัวเพียงเล็กน้อยก็ส่ง กลิ่นหอมหวานอบอวลไปทั่ว

เมื่อเห็นว่าลูกพี่ไม่ถือสา อุจิ้นก็ค่อยหมดห่วง

ตลอดทางกระทั่งเดินมาถึงรถลอยได้ของลูกพี่ อุจิ้นก็ยังส่งเสียงระบาย ความรู้สึกประทับใจขณะฝึกซ้อมไม่หยุดหย่อน ลอนผมหยักศกเปียกชุ่มถูก สายลมยามค่ำพัดจนแห้งไปครึ่งหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ซู่ฟุ้งเหิง แต่กลับ ดูเต็มเปี่ยมด้วยความฮึกเหิม

“ประเมินจบการฝึกเย็นพรุ่งนี้...พี่ใหญ่จะมาไหม” อุจิ้นถามขึ้นกะทันหัน

เว่ยลือมองเด็กหนุ่มใต้แสงไฟแล้วพยักหน้า “มา ตั้งใจฝึกด้วยล่ะ”

อุจิ้นรับคำอย่างรวดเร็ว

ข้างฐานฝึก อุจิ้นเฝ้ามองลูกพี่ขับรถออกไป เจตนาทำสีหน้าไม่สะทกสะท้าน ทว่าหลังจากนั้นก็กระดึกระด๊าออกมา

พลังสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงด้านขวา ปลายนิ้วลูบคลำด้ามปืน เล็กน้อย

ตอนที่อยู่ในห้องฝึกเมื่อครู ช่วงเวลาที่สามารถฝึาอุปสรรคทางจิตใจได้ แทบไม่ต่างจากการระเบิดความก่ดกั้มที่อัดอั้นอยู่ในใจออกมา เซนส์ป็น ที่เลื่อนรางมาตลอดทะลักออกมาจนล้นตลิ่ง

ซุ่มยิงติดต่อกัน 3 ครั้งอย่างแม่นยำ

การยิงแบบรวดเร็วจำเป็นต้องเคลื่อนไหวเร็วกว่าเป้าหมายจึงจะสามารถ

บังคับให้คู่ต่อสู้เปลี่ยนวิถีกระสุนได้ ลงมือก่อนถือว่าได้เปรียบ

อุจิ้นสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับเลือดที่กำลังเดือดพล่าน

ถึงแม้ว่าคู่ต่อสู้จะเป็นเพียงเป้าหมายเคลื่อนที่...แต่เป็นครั้งแรกที่เขา
ดวลปืนเป็นหลังจากผ่านไป 2 เดือน

ไฟถนนส่องเคลือบผมที่แห้งเพียงครึ่งหนึ่งของอุจิ้นจนกลายเป็นสีน้ำตาล
อ่อน เด็กหนุ่มเดินตรงไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็ยกยิ้มมุมปากอย่างอดไม่ได้
กระโดดโลดเต้นอยู่สองสามก้าวก็วิ่งตะบึงไปยังตึกอพยพอย่างเร่งรีบว่า

ด้านหลังเด็กหนุ่ม

เวย์ลือละสายตาออกจากกระจกมองหลัง รถลอยได้ที่ตอนแรกแล่นอยู่
กลางอากาศช้าๆ ในที่สุดก็เร่งความเร็วพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วพร้อมไฟท้าย
ที่ค่อยๆ เลื่อนหายไป

ตอนที่อุจิ้นกลับถึงห้องพักก็เป็นเวลาเที่ยงคืนกว่าแล้ว

เพราะรู้สึกกดดันอย่างหนักเรื่องการประเมินจบการฝึก เหล่าผู้เข้าฝึก
ภายในฐานจึงเข้านอนช้ากว่าปกติ

ขณะเดินผ่านห้องจ้วอี เด็กหนุ่มก็ได้ยินเสียงเพื่อนร่วมทีมอาบนํ้าดังซ่าๆ
มาจากด้านใน

อุจิ้นเปิดประตูห้องตัวเอง ถอดแจ็กเก็ตต่อสู้ แล้วดึงบัตรฝึกออกมาจาก
กระเป๋าด้านหลังเพื่อเปิดไฟ

บัตรฝึกที่ใส่ไว้ในแจ็กเก็ตมีทั้งหมด 2 ใบ ใบหนึ่งเป็นบัตรฝึกพิเศษ
5 วันที่ไปเยว่กวงมอบให้ ส่วนอีกใบหนึ่งเป็นบัตรผูกมัดที่ลูกพี่มอบให้

ก่อนมาเมืองฝูจิง ผู้จัดการทีมเน้นย้ำถึงความล้ำค่าของบัตรฝึกเข้าไปข้าม
บัตรใบแรกมีระยะเวลาเพียง 5 วัน ดังนั้นอุจิ้นจึงไม่คิดเปิดใช้งานบัตรใบที่ 2
ก่อนจะใช้ใบแรกหมด

ตามแผนของเขา วันมะรืนเขาจะนำบัตรฝึกใบใหม่กลับไปด้วย แล้วนำ
ไปวางรวมกับกระต่ายตัวใหญ่ กระต่ายตัวเล็ก ตราสัญลักษณ์ และของอื่นๆ

จังหวะที่หยิบบัตรฝึกออกมา อุจิ้นก็ทวนนึกถึงหนังก้อนโตของแพ็กเกจ
การดูแลรายปีจากครูฝึกขึ้นมาอีกครั้ง

ทว่าเมื่อเทียบกับไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ตอนนี้เขาสงบลงมากแล้ว

เดินเพลงริมในรายการโคลอสเซียมอีกสักสองสามครั้ง พยายามเข้าสู่ออบ
ซิงชนะเลิศให้ได้...ก็อาจจะ...น่าจะ...คงจะหาคะแนนเครดิตมาคืนได้!

อุจิ้นจัดการความรู้สึกได้อย่างดีเยี่ยม ก่อนรูดบัตรลงบนเครื่องอ่านบัตร
อย่างรวดเร็ว...

“ยินดีต้อนรับผู้เข้าฝึก [ไม่ระบุชื่อ]

“การฝึกอาวุธปืนแบบปิด ระยะเวลาการฝึก : 5 วัน คงเหลือ : 1 วัน

“รายจ่าย 1 สัปดาห์ : 483 คะแนนเครดิต”

อุจิ้นผงะ

483 คะแนนเครดิต...คำแนะนำจากครูฝึกแค่ 1 ชั่วโมงก็มากกว่านี้แล้ว
ยิ่งไปกว่านั้นยังมีพาพันฟูราคาแพงหูลีอีก

เขารับคลิกเปิดดูรายละเอียดการใช้จ่าย ในนั้นมีแค่รายการเล็กๆ น้อยๆ
อย่างค่าอาหารกลางวัน ค่าไฟ ค่าชุดฝึก และอื่นๆ ไม่ก็รายการ

ตอนนั้นเองอุจิ้นก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงหยิบบัตรฝึกอีกใบออกมา
จากชุดต่อสู้อย่างงๆ

บัตรฝึกผูกกับครูฝึก ID : 0001

บัตรถูกเสียบเข้าไปในช่อง ไม่คาดคิดว่าไฟจะปรากฏเป็นสีเขียวซึ่งแสดง
ถึง ‘เปิดใช้งานแล้ว’

“ยินดีต้อนรับผู้เข้าฝึก [ไม่ระบุชื่อ] รายจ่าย 1 สัปดาห์ : 1,825,000
คะแนนเครดิต (มาสเตอร์การ์ดของครูฝึกที่ผูกไว้ได้รับการชำระแล้ว)”

อุจิ้น “...”

อุจิ้น “มะ...มาสเตอร์การ์ด...”

เขารับมองไปที่ ID ครูฝึกหลังบัตร จากนั้นก็กระโดดร้องคร่ำครวญ

บัตรพีใหญ่เป็นคนรูด คะแนนเครดิต...พีใหญ่ก็เป็นคนจ่าย

แถมพีใหญ่ยังมาสอนเขาอีก...จะมีพีใหญ่คนไหนที่เอาใจใส่ลูกสมุนได้
ถึงขนาดนี้กัน!

อุจิ้นรู้สึกซาบซึ้งใจมาก อีกด้านหนึ่งก็ละอายใจกับความยากจนของตัวเอง
ทั้งฝึกความกดดันทางจิตใจ หลักสูตรเซนส์ปืน บวกกับแชมป์ใหญ่ส่งให้
เมื่อ 2 เดือนก่อน...

บุญคุณแม่เพียงหยดน้ำควรตอบแทนให้ได้ดังตาน้ำทะเลลึก¹ ไม่ว่าจะเดบิตได้หรือไม่ ก็ต้องทำงานเพิ่มอีกเท่าตัว ทำงานหนักเพื่อหาคะแนนเครดิตมาตอบแทนพี่ใหญ่!

ข้างห้อง จั่วอี้ที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จชะงักไป ก่อนรีบสวมหน้ากากแล้วเคาะประตูปังๆ “เสียอุเป็นอะไรไป เสียอะไร กระโดดแล้วหัวกระแทกหรือ?”

อุจิ้นตัวแข็งทื่อ รีบเปิดประตูอย่างรู้สึกลึบ

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่เป็นอะไร จั่วอี้ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก การฝึกความกดดันทางจิตใจส่งผลต่อจิตใจสำนึกของผู้ฝึก ในรายงานด้านสิทธิมนุษยชน ผลข้างเคียงที่รุนแรงก็มีให้เห็นไม่น้อย ทว่าเสียอุ...

ชายหนุ่มจ้องมองให้แน่ใจ

ขนาดรูมาตาปกติ ไม่ตื่นตระหนก ไม่หวาดกลัว ไม่มีอาการซึมเศร้า ไม่...อีกฝ่ายดูดีใจและมีความสุขเสียด้วยซ้ำ

จั่วอี้หายใจติดขัด เดิมทีเขาคิดว่าอีกฝ่ายทนรับแรงกดดันจากการฝึกไม่ได้จึงมาระบายในห้องพัก นึกไม่ถึงว่าจะกระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุขจนหัวชนฝ้าเพดาน!

“ฝึกเมื่อเย็นเป็นไงบ้าง” จั่วอี้พูดอย่างลึกลับ “มีเรื่องอะไรก็บอกพี่ได้”

อุจิ้นส่ายหน้าหันไป แววตาแสดงความซาบซึ้ง “ไม่เป็นไรครับ! ผลที่ได้จากการฝึกดีมากเลย ขอขอบคุณครับพี่จั่วอี้”

จั่วอี้ “ฝึกจากไหนบ้าง”

อุจิ้นหันไปไล่ไปที่ละนิ้ว “ซอมบี้ ผี ฉลาม...”

จั่วอี้ “...เสียอุดูมีความสุขมากเลยนะ”

อุจิ้นยิ้มตาหยีขณะเงยหน้าขึ้น หัวใจเต้นแรงและพองโตเพราะมีความสุข เขามีพี่ใหญ่ที่ดีที่สุดในบรรดาดวงดาวทั้งหมด!! แล้วก็มีพี่จั่วอี้กับพี่ซาร์... เพียงแค่เสียตายที่ไม่สามารถแบ่งปันความสุขนี้ให้พวกเขาได้!

จั่วอี้ยืนยันให้แน่ใจเป็นครั้งสุดท้ายว่าเพื่อนร่วมทีมของตัวเองไม่เป็นอะไร

¹ สุภาชิต หมายความว่าเมื่อได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นแม้เพียงเล็กน้อย ก็ควรระลึกถึงและตอบแทนด้วยการกระทำที่ยิ่งกว่า

ก่อนจะตบไหล่อีกฝ่าย “รีบเข้านอน ประเมินจบการฝึกพรุ่งนี้จะต้องดูเดือดมากแน่ หลังจากพักผ่อนครึ่งวัน เราค่อยกลับบริษัทไปฝึกเพิ่ม

“ต้นเจี้ยนใหม่ของการโคลอสเซียมออกมาแล้ว ว่างกลับไปวันมะรืน พวกเราค่อยมาศึกษาด้วยกัน

“อย่าเพิ่งคิดอะไรมาก รอการประเมินทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วค่อยว่ากัน”

ทั้งสองบอกรাত্রีสวัสดิ์กัน จากนั้นไม่นานไฟก็ดับลง อุจิ้นกลิ้งตัวสองตัวอยู่บนผ้าห่ม เมื่อหามุมได้ก็จมดิ่งเข้าสู่ห้วงความฝัน

เข้าสู่ฐานฝึกวันต่อมาผ่านไปเร็วกว่าปกติ

การประเมินจบการฝึกจะเริ่มขึ้นเวลา 16:00 น. ภายใต้แสงสว่างรำไรของห้องฟ้า ผู้เข้าฝึกทยอยกันเข้าห้องฝึกเพื่อซ้อมเป็นครั้งสุดท้ายก่อนลงสนาม

4 วันของการฝึกยุทธวิธีและอาวุธปืนเกือบจะทำให้ทุกคนกลายเป็นคนใหม่ ทว่าหัวข้อในการประเมินยังคงลอยอยู่เหนือศีรษะของผู้เข้าฝึกทุกคนราวกับเป็นดาบแหลมคม

เมื่อถึงเวลา 16:00 น. จะมีรถที่จัดขึ้นเป็นพิเศษนำพวกเขาเข้าสู่เมืองหลักของห้วงอวกาศเว่ยหลาน...ส่งเหล่าผู้เข้าฝึกที่เคยยิงปืนในสนามยิงปืนเพียงไม่กี่วันเข้าสู่สนามแข่งขันเซอร์ไวเวลใต้ดิน เพื่อใช้เลือดที่แดงฉานของศัตรูหรือของตัวเองในการล้มตบให้คมหลังการฝึก

หลังจากแข่ง 3 เกมและรอดชีวิตภายใต้สถานการณ์ที่ไร้สิ่งป้องกันใด ๆ ถึงจะได้ใบรับรองจบการฝึก

บ่าย 3 โมง

อุจิ้นอาบน้ำเสร็จ ตีหมาพื้นฟูหลอดสุดท้าย ก่อนออกเดินทางเขาเลื่อมมองห้องฝึก A073 อีกครั้ง

ประตูบานใหญ่ปิดตึงปึง ไม่กี่วินาทีต่อมาจั่วอีกก็ปรากฏตัว ทั้งสองถือกระบี่เดินทาง ออกตัวเที่ยวเดียวไปยังสนามแข่งขันเซอร์ไวเวลใต้ดิน

ทิวทัศน์นอกหน้าต่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว

มหานครของเมืองผู้คงค้อย ๆ จางหายไปจนระบัสคันใหญ่มาถึงซานเมือง อุจิ้นแนบใบหน้ากับหน้าต่าง จนในที่สุดรอยแยกของหุบเขาที่เกิดขึ้น

เองตามธรรมชาติรอบ ๆ เมืองก็ปรากฏให้เห็นในระยะใกล้

ชั้นหินบนหน้าผาสูงชันทอดตัวลง พื้นที่ราบดูเหมือนถูกแยกเป็นสองฝั่งด้วยขนาวยักษ์ ก่อเกิดเป็นเหวลึกเย็นเยือกมืดมิดด้านล่าง เมืองผู้คงถูกสร้างขึ้นบนหุบเขาที่มีเหวลึกล้อมรอบ บวกกับหมอกที่ไม่เคยจางหายไปนับปี ทำให้เมืองนี้ป้องกันได้ง่ายโจมตีได้ยาก

ครูสอนภาคทฤษฎีที่ยืนอยู่หน้ารถบัสดำลังอธิบายตามโบรชัวร์นำเที่ยวด้วยเสียงดังฟังชัด เหล่าผู้เข้าฝึกมัวแต่วิตกกังวล จึงมีไม่กี่คนที่สนใจฟัง

สุดท้ายครูสอนภาคทฤษฎีจึงยกกล่องขึ้น แล้วยึดโบรชัวร์ท่องเที่ยวใส่มือทุกคน

จ้าวฮีนทำตัวฮึกเหิม “การท่องเที่ยวเมืองผู้คงพัฒนาได้ไม่เลวเลย...”

ครูฝึกตอบต้นขาดนหนึ่ง “ถูกต้อง 2 ปีนี้มีแต่พวกผู้ดีจากสหพันธรัฐเท่านั้นที่มา คำสับประมาทข้างนอกนั้นทำให้ภาพลักษณ์ของพวกเราเสื่อมเสียพูดต่อกันไปต่าง ๆ นานา...ประมาณว่าจะเข้าเมืองผู้คงต้องตัดไตข้างหนึ่งก่อน?! ตลก! พวกเราจะสะสมไตมากมายขนาดนั้นไปเพื่ออะไร?! ต้องเผยแพร่ความจริงออกไปให้เยอะๆ! ต่อไปหากพวกคุณแนะนำคนให้มาฝึกที่นี่อีก ก็ถือโบรชัวร์ท่องเที่ยวมาแล้วรับส่วนลดไปเลย 2 เปอร์เซนต์ รออีก 1 ปีไม่แนบริการจัดส่งของก็อาจจะสะดวกขึ้น...”

จ้าวฮีนรับโบรชัวร์ท่องเที่ยวมาแล้วส่งให้อูจิ้นฉบับหนึ่ง

ผ่านไป 2 นาที ชายหนุ่มก็หันศีรษะไปหาอีกฝ่ายทีอ ๆ “เสียเวลาตื่นตื่นใหม่”

อูจิ้นกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ “นิดหน่อยครับ...”

จ้าวฮีนดึงออราการเป็นตำแหน่ง C ของไปเยว่กวงออกมาเพื่อปลอก “อีกเดี๋ยวถึงจะไม่มีแคปซูลกู้ภัย แต่ผู้จัดไม่มีทางปล่อยให้เราตายบนเวทีแน่”

อูจิ้นพยักหน้า พลางวิเคราะห์ “น่าจะไม่เป็นไรจริงๆ ไม่งั้นคงไม่แจกโบรชัวร์ท่องเที่ยวให้พวกเราหรอก...เปลืองกระดาษเปล่าๆ”

จ้าวฮีนคิด “พวกเราทั้งกระเป๋ไว้ในรถ ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ พวกเขาก็เอาโบรชัวร์กลับมาใช้ซ้ำได้”

อูจิ้น “...”

จั่วอืหุบปากลงทันที

ผ่านไป 2 นาที จั่วอืก็หันศีรษะมาอีกครั้ง “สะ...เสี่ยวอู ตื่นเต้นไหม”

อูจิ้นสายศีรษะ “ดีกว่าเมื่อกี้ครับ...พี่จั่วอืตื่นเต้นหรือ”

จั่วอืได้กลับด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ฝ่ามือขู่มเหงอู “ฉันจะตื่นเต้นได้ยังไง...

เสี่ยวอู หรือนายจะเล่านิยายเรื่องนั้นที่อ่านครั้งที่แล้ว ชื่อเรื่องอะไรนะ ทำให้บรรยายคามันผ่อนคลายลงหน่อย...ที่บอกว่าราชาผู้คงถอดหน้ากากแล้วนางเอกกับนายพลทั้งสองสมเ้าให้เขา”

อูจิ้นชะงักก่อนแก้ต่างสุดกำลัง “พะ...พะ...ผมไม่เคยอ่านจริง ๆ นะ...พี่จั่วอื พี่ต้องเชื่อผมนะ อ้ากกกก!”

รถบัสคันใหญ่แล่นเข้าสู่เมืองหลักของห้วงอวกาศเว่ยหลาน

ใกล้พลบค่ำ เมฆลอยต่ำอยู่ตรงขอบฟ้า เมื่อสนามแข่งขันเซอร์ไวเวลไ้่ดินตรงบล็อกที่ 16 ปรากฏขึ้นต่อหน้า เกือบทุกคนก็แสดงสีหน้าตกใจออกมา

กำแพงอิฐสี่เหลี่ยม ยอดโดมสว่างไสว อาคารที่ยึดครองสี่บล็อกดูราวกับเป็นวิหารกว้างใหญ่ ทว่าการเช่นสำโรมันภายใต้วิหารนั้นเหมือนเป็นแดนรกรกด้านนอกสนามแข่งขันยังมีป้ายโลโก้ตราประทับสีเงินที่จั่วอืกับอูจิ้นเคยเห็นเมื่อเดือนก่อนด้วย

“บล็อกที่ 16 เป็นของเมืองผู้คงทั้งหมด”

อูจิ้นก้มหน้ามองโบรชัวร์ท่องเที่ยว การแข่งขันเซอร์ไวเวลเคยเป็นอันดับหนึ่งในเศรษฐกิจสำคัญ 3 อย่างของเมืองผู้คง ก่อนถูกอุตสาหกรรมยื่นแข่งหน้าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

เหล่าผู้เข้าฝึกงจากรถอย่างเงียบเรียบ ก่อนจะเดินไป อูจิ้นเห็นบางคนเขียนคำสั่งเสียลงบนกระดาด...แต่แล้วก็ถูกครูฝึกหยิบขึ้นมาอย่างรวดเร็ว บังคับให้เปลี่ยนจากกระดาดและปากกาเป็นป้อนข้อมูลด้วยเสียงแทน...เพื่อป้องกันไม่ให้การเขียนจดหมายลาตายทำทุกคนเสียเวลา

เห็นได้ชัดว่าผู้เข้าฝึกสมองเบลอไปแล้ว

จากนั้นพวกเขาก็เดินตามครูสอนภาคทฤษฎีไป อูจิ้นเข้าสู่สนามแข่งขันไ้่ดินแห่งนี้อีกครั้งหลังจากผ่านไปเดือนหนึ่ง

เด็กหนุ่มยังจำฐานลับที่อยู่ลึกลงไปใต้สนามแข่งขันได้ดี...เมื่อก้มลงมอง

ก็พบว่ามีการเบี่ยงหินอ่อนถูกปูไว้อย่างเป็นระเบียบ ไร้ซึ่งร่องรอยใด ๆ ให้
ระแคะระคาย

สาวน้อยที่มีหน้าที่ต้อนรับเหล่าผู้ชมหน้าประตูเปลี่ยนเป็นอีกคน แต่ก็
สวมชุดกระโปรงทรงสุ่มแบบเดียวกัน และแทบจะเหมือนหน้าตาคล้ายคลึง
กัน เมื่อเห็นกลุ่มผู้เข้าฝึกเดินเข้ามา เธอก็ผงกศีรษะทันใด พลังนำทางพวกเขา
ไป การกระทำของเธอเป็นไปอย่างคล่องแคล่ว “ปิดเทอร์มินัลด้วยค่ะ กรุณา
ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบ ฉันจะเรียกหมายเลข แล้วตามฉันไปด้านหลัง
เพื่อเตรียมความพร้อม ส่วนคนอื่น ๆ รออยู่ที่นี้...”

10 คนแรกเดินออกมา และจ้าวอี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น

จ้าวอี้ “สะ...สะ...เสี่ยว อะ...อะ...อู...นายรอ อะ...พ้อยนี่นะ...”

อูจินมอบกอดให้อีกฝ่ายพลากระตือรือร้นอย่างซึ้ง ในที่สุดสไนเปอร์
ของไป๋เยว่กวงก็สงบลง “เสี่ยวอูพุดถูก พวกเราเป็นมืออาชีพ...”

จากนั้นเขาก็โบกมือให้อูจิน แล้วก้าวเข้าสู่การประเมินจบการฝึกด้วยใจ
ที่แน่วแน่

20 นาทีผ่านไปสาวน้อยก็ปรากฏตัวอีกครั้ง หลังจากแทบจะเหมือนหน้าตา
ในมือหมัดก็เปลี่ยนเป็นเมล็ดอัลมอนต์ดวงหนึ่ง “เอาละ ชุดต่อไปเตรียมตัว
หมายเลข A073...”

อูจินสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนก้าวเข้าสู่ห้องเตรียมความพร้อม

ผ้า màn ผืนใหญ่ซ้อนทับกันเป็นชั้น ๆ ล้อมรอบห้องแสนคับแคบ อูจิน
รีบเปลี่ยนเป็นชุดต่อสู้ พลังใช้มือซ้ายสำรวจบริเวณข้อมือขวาเล็กน้อย ไม่มี
ร่องรอยของแคปซูลกักขังอยู่จริง ๆ...การแข่งขันเซอร์ไวเวิลได้ดินคือการต่อสู้
เพื่อชีวิตอย่างแท้จริง

หน้าากที่ใช้ในการแข่งขันก็เปลี่ยนเป็นวัสดุใหม่เยี่ยม น้ำหนักเบาและ
ยึดติดแน่น เพื่อเป็นการรับประกันว่าจะไม่มีใครจดจำตัวตนของผู้เข้าแข่งขันได้
แม้ว่าศีรษะจะหลุดลอยไปก็ตาม หลังหน้าากเหลือไว้เพียงเชือกสองเส้นซึ่ง
ดูเหมือนเป็นของตกแต่งมากกว่า หากจะผูกเป็นโบกคงไม่มีปัญหา

เหลือเวลาอีกแค่ 10 นาทีก่อนจะเริ่มการประเมิน

อูจินตรวจสอบอุปกรณ์เป็นครั้งสุดท้าย หลังจากชั่งน้ำหนักในมือซ้ำแล้ว-

ช้าเล่า เขาก็เลือกปืนไรเฟิลจู่โจม

เหลือเวลาอีก 5 นาที

เสียงเชียร์สนั่นดังออกมาจากสนาม มีคนเดินโซเซไปยังห้องถัดไป
พร้อมกลิ่นคาวเลือดฉุนฉุนโชยมา

อุจันชะงักเล็กน้อย รีบสูดลมหายใจเข้า สงบสติอารมณ์

2 นาที

อุจันหลับตาลงนึกถึงการยิงปืน ปรับเปลี่ยนท่วงท่า ยุทธวิธีการหลบหลีก
และเซนส์ปืน ก่อนที่จะโน้มตัวลงหยิบปืน เขาก็เอื้อมมือเช็กความแน่นของ
หน้ากากให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาด...

ผ้าม่านด้านหลังเปิดออก

อุจันหันกลับไปมองด้วยความแปลกใจ

“กัมหน้า” เสียงทุ้มต่ำที่คุ้นเคยดังขึ้น

อุจันก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว แล้วเอ่ยด้วยความตื่นตัน “พี่ใหญ่...”

เวย์สื่อยืนมือออกไปท่ามกลางแสงสลัว นึกหยาบกร้านเลื่อนผ่านลอนผม
หยักศก จากนั้นก็ผูกเชือกของหน้ากากเข้าด้วยกัน

“ฉันจะยืนอยู่ตรงนี้” เวย์สือกล่าว “เหมือนตอนฝึก หยุดได้ทุกเมื่อ
แค่นายมองมาที่ฉัน”

อุจันตอบรับเสียงหนึ่ง แต่กลับส่ายศีรษะเบาๆ

เวย์สือจ้องมองปัสสาวะกระต่ายจากความมืด “แน่ใจ?”

อุจัน “ครับ!”

นี่คือการประเมินจบการฝึกของเขา หากยังยืนอยู่ข้างหลังลูกพี่ก็จะ
ไม่สามารถข้ามผ่านอุปสรรคนี้ไปได้ ถึงการฝึกพิเศษตลอด 4 วันจะถือว่าผ่าน
ก็ตาม

1 นาทีสุดท้าย

ทีมงานกำลังเร่งฝีเท้าเดินทางนี้ เสียงตรงบริเวณอัฒจันทร์ดังกระหึ่ม
ราวกับกำลังรอคอยผู้เข้าแข่งขันในรอบต่อไปอยู่ อุจันยกปืนขึ้นมา พลังสัมผัส
ปมซับซ้อนด้านหลังหน้ากากโดยไม่รู้ตัว “พี่ใหญ่! เจ้านั่นมันแก๊งง...”

เวย์สือมองตรงไปที่อีกฝ่าย “นายไม่จำเป็นต้องรู้”

อุจิ้นง

เวย์ลือ “รอให้นายชนะกลับมา แล้วฉันจะแก้ให้นายเอง”

อุจิ้นผงะ

ตอนนั้นเองม่านก็เปิดออกกะทันหัน แสงไฟเจิดจ้าสว่างขึ้นตลอดทาง
ที่ตรงไปยังใจกลางสนามแข่งขัน ผู้ชมหลายร้อยคนบนอัฒจันทร์ส่งเสียงเชียร์
ดังกระหึ่ม ผู้ชนะในรอบก่อนหน้านี้ก็อยู่กลางสนาม จ้องมองไปยังทิศทางที่อุจิ้น
จะปรากฏตัวอย่างโหดเหี้ยม...

ดวงตาของเด็กหนุ่มเหียวคมขึ้นทันที

เขาปลดเชฟตีปิ่น โบกมือให้ลูกพี่เป็นครั้งสุดท้าย แล้วเดินตรงไปข้างหน้า
อย่างไม่ลังเล

สู่จันเลียดหยดสุดท้าย เป้าหมายฉันต้องได้เด 2

《惊! 说好的选秀综艺竟然》

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **Lilac_Novel** **Lilac_Novel**

Published originally under the title of 《惊! 说好的选秀综艺竟然》(The Surprising Talent Show)

Author © 晏白白 (Yan Bai Bai)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณจะเห็นจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6062-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสัมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ เขาวพิชญ์ อรุณทอง

ชัยเอ็ดเดอร์ พชร เรืองฉาย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไข • พิสูจน์อักษร บัณฑิตา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละอ

จากความฝันที่จะได้เติบโตในตำแหน่งเช่นเทอร์ชอรวบอบยกรูป
กลายเป็นผู้เข้าแข่งขันในรายการเซอร์ไววัล
รายการแข่งขันเซอร์ไววัลประจำปีของโคลอสเซียมดำเนินมาถึงเล็มสองแล้ว!
การแข่งขันรอบนี้ออกเอาต์ครั้งที่สามจะมีหัวข้ออะไร เข้มข้นขนาดไหน
อุจิ้นน้อยของเราจะฝ่าฟันไปได้หรือไม่
ในที่สุดลูกพี่เว่ยชอว์เราก็ได้เผยตัวตนสักที
พีดีรายการโคลอสเซียมแสดงสีหน้ามีม
“รายการเรามีคนคนนี้ด้วยเหรอ”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5962-6

9 786161 859626

Typography: Tontone

495 บาท